

LUFTA SHPIRTËRORE

*Të luftuarit e luftës
së mirë të besimit*

Brajan Brodersen

1

BETEJA

Vishni gjithë armatimin e Perëndisë që të mund të qëndroni kundër kurtheve të djallit, sepse beteja jonë nuk është kundër gjakut dhe mishit, por kundër principatave, kundër pushteteve, kundër sunduesve të botës së errësirës të kësaj epoke, kundër frymërave të mbrapshta në vendet qiellore.

Efesianëve 6:11-12

A nuk do të ishte mirë sikur jeta e krishterë të ishte thjesht të besuarit në Jezusin dhe të jetuarit përgjithmonë të lumtur? Por çdokush që është munduar ta ndjekë Zotin seriozisht e ka kuptuar të jetë ndryshe. Jezusi i premtoi ndjekësve të Tij se shtrëngimi dhe kundërshtimi do ta përcillte jetën në këtë botë. Burimi i parë i atij kundërshtimi është djalli dhe një shumicë e frymërave të liga që e formojnë një front të bashkuar kundër mbretërisë së Perëndisë.

Kundërshtimi i armikut është i dukshëm në një milion situata të ndryshme, por ato janë të gjitha të lidhura. E shohim atë në çdo gjë, që nga kishat e bombarduara në Pakistan dhe në Indonezi; deri në vrasjen e misionarëve të kidnapuar në Filipine; deri te burgosja udhëheqësve të kishës në Kinën Komuniste; deri te qëndrimi i sistemit gjyqësor të Shteteve të Bashkuara kundër paraqitjes së Dhjetë Urdhëresave ose të një kryqi në pronë publike; deri te sulmi i vazhdueshëm i medias mbi Kishën dhe standardet biblike të moralitetit; deri te urrejtja e pa arsyeshme nga ana e komunitetit shkencor, të idesë së krijimit hyjnor si shpjegim për prejardhjen e jetës; deri te përndjekja që vjen në punë ose nga anëtarët e familjes; deri te ngatërrimi dhe dyshimi që nganjëherë i turbullon mendjet tona përderisa përpiqemi të studiojmë Biblën; deri te hutimi që na bombardon përderisa përpiqemi të lutemi; deri te frika që na pushton kur mundësitë për të ndarë besimin tonë dalin në pah; deri te beteja që shpesh pason ndërsa përpiqemi të mblidhemi për bashkësi në mes veti.

Tani, unë jam i sigurt se çdo i krishterë e ka ballafaquar këtë kundërshtim, disa më fort se tjerët. Megjithatë, unë jam gjithashtu i sigurt se shumë

të tillë nuk e kanë kuptuar se këto vështirësi janë pjesë e një beteje të zjarrtë shpirtërore.

Një nga strategjitë më të efektshme të Satanit është që të na mbajë të paditur ndaj ekzistencës së kësaj beteje shpirtërore. Ai e maskon veten e tij aq mirë sa që ne nuk e dimë se çka po ndodhë në të vërtetë. Për ta parafrazuar C.S. Luisin, djajtë e lartësojnë me gëzim materialistin që nuk beson në ekzistencë e tyre. Edhe pse deklarata e Luisit mund të mos përdoret ndaj ndonjërit prej nesh drejtpërdrejt sepse jemi të krishterë, jo materialistë, ajo përdoret atëherë kur ne jetojmë shpesh në harresë të botës shpirtërore që na rrethon.

Asnjëri prej nesh nuk dëshiron të mundet nga ky kundërshtim, kështu që një hyrje ndaj realitetit të luftës shpirtërore do të na ndihmojë në rrugëtimin tonë për në fitore, që Zoti ynë na e premtun në këtë beteje.

KUNDËRSHTIMI

Së pari le ta konsiderojmë frymëzimin mbrapa konfliktit; djalli dhe engjëjt e tij. Kush është djalli? A është ai një qenie e vërtetë apo vetëm figurë mitologjike?

Bibla na mëson se djalli është një person i vërtetë, një qenie shpirtërore, që, në fillim, ishte krijesa më e lavdishme e Perëndisë, por me anë të një vepre rebelimi është bërë kryearmiku i Perëndisë (Isaia 14). Bibla na tregon se ai është tejet i fuqishëm, tepër inteligjent, dhe tejet i ligë. Shkrimi gjithashtu na mëson se ai është përherë në luftë me Perëndinë dhe njerëzit e Tij. Ai është komandanti dhe prijësi i një shumice krijesash të ngjashme me veten e tij. Pali i referohet i kësaj ushtrie të krijesave të liga si “principata, pushtete, ...sundues të botës së errësirës të kësaj epoke, ...frymëra të mbrapshta në vendet qiellore.” (shih Efesianëve 6:11). Të gjitha këto nënkuptojnë kundërshtim të organizuar.

Që të japim një analogji, konsideroni Perandorinë Romake. Cezari është ulur në Romë dhe ka bërë rregulla në bazë të këshillimit të tij me senatin. Senatorët do t'i kalonin vendimet e këshillit poshtë te qeveritarët dhe sunduesit që do t'i zbatonin më pas vendimet e tyre.

Në të njëjten mënyrë, brenda mbretërisë së Satanit ekzistojnë ata zyrtarë të rangut të lartë që i bëjnë rregullat dhe ata përfaqësues të rangut më të ultë që i zbatojnë rregullat.

Një nga profecitë e Danielit na jep ndriçim në mbretërinë e Satanit.

Në vitin e tretë të Kirit, mbretit të Persisë, një fjalë iu njoftua Danielit, që quhej Beltshatsar. Kjo fjalë është e vërtetë dhe konflikti i gjatë. Ai e kuptoi fjalën dhe e mori vesh vegimin. Në atë kohë, unë, Danieli, mbajta zi për tri javë të plota nuk hëngra ushqime të zgjedhura, nuk futa në gojën time as mish as verë dhe nuk u vajosa aspak, deri sa kaluan tri javë të plota. Ditën e njëzet e katërt të muajit të parë, ndërsa isha në bregun e lumit të madh, që është Tigri, ngrita sytë dhe shikova, dhe ja, një njeri i veshur me rroba liri, me një brez të artë të Ufazit. Trupi i tij ishte i ngjashëm me topazin, fytyra e tij kishte pamjen e rrufesë, sytë e tij ishin si pishtarë flakërues, krahët e tij dhe këmbët e tij dukeshin si prej bronzi të ilustruar dhe tingulli i fjalëve të tij ishte si zhurma e një turme. Vetëm unë, Danieli, pashë vegimin, kurse njerëzit që ishin me mua nuk e panë vegimin, por një tmerr i madh ra mbi ta dhe ata ia mbathën që të fshihen. Kështu mbeta vetëm të vërej këtë vegim

të madh. Nuk më mbeti kurrfarë force; çeh-
rja e bukur ndryshoi në të zbehtë dhe forcat e
mia u ligështuan.

Megjithatë dëgjova zërin e fjalëve të tij; por,
duke dëgjuar zërin e fjalëve të tij, rashë në një
gjumë të thellë me fytyrë për tokë.

Por ja, një dorë më preku dhe bëri që unë të
rri duke u dridhur i tëri mbi gjunjët dhe mbi
pëllëmbët e duarve. Pastaj më tha: “Daniel,
njeri shumë i dashur, kupto fjalët që po të
them dhe çohu më këmbë, sepse tani më
kanë dërguar te ti”. Kur më tha këtë fjalë,
unë u çova më këmbë duke u dridhur i tëri.
Atëherë ai më tha: “Mos ki frikë, Daniel, sepse
që ditën e parë që vendose në zemrën tënde
të kuptoje dhe të përuleshe para Perëndisë
tënd, fjalët e tua u dëgjuan dhe unë erdha si
përgjigje e fjalëve të tua. *Por princi i mbretërisë
së Persisë më kundërshtoi njëzet e një ditë*; por
ja, Mikaeli, një nga princat e parë, më erdhi
në ndihmë, sepse kisha mbetur atje me mbret-
tin e Persisë. Dhe tani kam ardhur të të bëj të
kuptosh atë që do t’i ndodhë popullit tënd në
mbarim të ditëve; sepse vegimi ka të bëjë me
një kohë të ardhme”.

Danieli 10:1-14 (Italiku i shtuar)

Vëreni se çfarë tha engjëlli: “Por princi i mbretërisë së Persisë më kundërshtoi njëzet e një ditë.” Kiri ishte mbreti i Persisë në atë kohë, por është shumë e sigurtë se ai nuk ishte personi që po e kundërshtonte këtë lajmëtar engjëllor. Referenca është ndaj fuqisë shpirtërore mbrapa Perandorisë Persiane. Ngjarje të ngjajshme paraqiten tek Isaia 14 dhe Ezekieli 28 ku profetët profetizojnë kundër mbretërve të Babilonisë dhe Tiros. Përderisa profetizojnë, papritmas dhe pa kurrfarë shpjegimi, ata fillojnë t’i drejtohen fuqisë shpirtërore mbrapa këtyre sunduesve tokësorë.

Këto pasazhe, në mes shumë të tjerëve, duhet padyshim të na drejtojnë që të arrijmë në përfundimin se bota në të cilën jetojmë nuk është vetëm bota materiale që paraqitet që është. Është gjithashtu një dimenzion shpirtëror, dhe bota aktualisht qeveriset nga “frymërat e mbrapshta në vendet qiellore.” Është urdhëruese që ne ta kuptojmë këtë të vërtetë biblike.

Le të shikojmë edhe një shembull tjetër nga Dhiata e Re, të kësaj mbretërie të padukshme. A ju kujtohet kur Zoti po tundohej? Satani ia tregoi të gjitha mbretëritë e botës me gjithë lavdinë e tyre dhe i tha:

“Unë do të të jap gjithë pushtetin e këtyre mbretërive dhe lavdinë e tyre, sepse m’u dha mua në dorë dhe unë ia jap kujt të dua.” (Lluka 4:6). Jezusi nuk e kundërshtoi as pretendimin e Satanit për autoritetin e tij mbi mbretëritë e botës dhe as aftësinë e tij që t’ia ofronte kujt të donte. Në fakt Jezusi e konfirmoi pretendimin e Satanit kur Ai më vonë iu referua atij si “princi i kësaj bote” (Gjoni 14:30).

Të kuptuarit e këtyre fakteve është thelbësor për mirëqenien tonë shpirtërore. Tragjikisht, shumë të krishterë, janë joshur për të menduar siç mendon një person i zakonshëm-në lidhje me gjithçka thjesht si një rezultat i proceseve natyrore. Sidoqoftë, Pali thotë, “se beteja jonë nuk është kundër mishit dhe gjakut.” Ne si të krishterë duhet ta mbajmë këtë gjë në mend.

KONFLIKTI

Gjëja tjetër që duhet të konsiderojmë është natyra intime e konfliktit e dëftuar nga termi *betejë*. Në të vërtetë ekzistojnë dy aspekte të betejës shpirtërore. Është kuptimi i përgjithshëm në të cilin forcat e përbashkëta të Perëndisë i luftojnë forcat e përbashkëta të Satanit. Pastaj është një aspekt shumë personal në të cilin unë dhe ju jemi

përfshirë në një dyluftim trup-me-trup me frymërat demonike. Është një ndeshje mundjeje. Është intime. Është personale. Është vdekjeprurëse. Si i krishterë ju studioheni, ndiqeni fshehurazi, dhe sulmoheni rregullisht. Dështimi për ta kuptuar këtë mund të rezultojë me fatkeqësinë tuaj gjatë konfliktit.

Ndoshta në këtë pikë, ju jeni duke menduar, “Prit një minutë, a nuk po shkon pak larg? Çfarë po mendon, unë jam i studiuar, jam i ndjekur fshehurazi nga pas, dhe jam i sulmuar nga demonët? Ti po tingëllon si fanatik!”

Mund t’ju siguroj se nuk po bëhem fanatik, por përkundrazi, biblik. Unë thjesht po theksoj atë që Bibla mëson në mënyrë të përgjithshme dhe asaj që i referohet specifikisht në mes tjerash në rastin e Jobit.

Një ditë ndodhi që bijtë e Perëndisë shkuan të paraqiten para Zotit, dhe ndër ta shkoi edhe Satanai. Zoti i tha Satanait: “Nga vjen?”. Satanai iu përgjigj Zotit dhe tha: “Nga ecejaket mbi dheun duke e përshkruar lart e poshtë”. Zoti i tha Satanait: “E ke vënë re shërbëtorin tim Job? Sepse mbi dhe nuk ka asnjë tjetër si ai që të jetë i ndershëm, i

drejtë, të ketë frikë nga Perëndia dhe t'i largohet së keques". Atëherë Satanai iu përgjigj Zotit dhe tha: "Vallë më kot Jobi ka frikë nga Perëndia?"

A nuk ke vënë ti një mbrojtje rreth tij, rreth shtëpisë së tij dhe të gjitha gjërave që ai zotëron?

Jobi 1:6-10

E shihni, Satani, e kishte studiuar Jobin. Ai e kishte ndjekur atë fshehurazi nga pas. Shumë shpejt, ai do ta sulmonte atë. Taktikat e Satanit nuk kanë ndryshuar përgjatë shekujve. Unë dhe ju jemi subjekte të sulmeve të njëjta me ato që Jobi i përjetoi. Qëllimi im nuk është që të frymëzoj paranojë, por më tepër që t'ju ndihmoj që të shihni botën dhe përvojat tuaja personale përmes thjerrzave biblike. Të krishterët, sot më shumë se kurrë, kanë nevojë për një këndvështrim biblik, një që përfshin besimin në sferën shpirtërore dhe të kuptuarit e saj.

BETEJA I TAKON ZOTIT!

Tani që e kemi vendosur realitetin e luftës shpirtërore, duhet të mësojmë si të mbijetojmë në

këtë betejë të padukshme. Gjëja e parë për ta mbajtur në mend është se “beteja i përket Zotit” (1 Samuelit 17:47); prandaj, ne duhet të forcohemi “në Zotin dhe në forcën e fuqisë së tij.” (Efesianëve 6:10).

Ne nuk kemi fuqi natyrore me të cilën mund t'i mundim forcat e errësirës. Nëse dua të jem fitimtar, më duhet ta marrë forcën time nga Zoti. Ishte pikërisht kjo njohje që i dha fitore njerëzve si Davidi dhe Jozafati. Kur Davidi e ballafaqoi Goliatin, ai e bëri të qartë se ai qëndronte në forcën e Perëndisë.

Atëherë Davidi iu përgjegj Filisteut: “Ti po më vjen me shpatë, me shtizë dhe me ushtë; kurse unë po të dal në emër të Zotit të ushtrive, Perëndisë të ushtrisë së Izraelit që ti ke fyer.

Pikërisht sot Zoti do të të dorëzojë në duart e mia; dhe unë do të të rrëzoj, do të pres kokën tënde dhe do t'u jap pikërisht sot kufomat e ushtrisë së Filistejve shpendëve të qiellit dhe bishave të tokës, me qëllim që gjithë dheu të mësojë se ka një Perëndi në Izrael. Atëherë gjithë kjo turmë do të mësojë që Zoti nuk të shpëton me anë të shpatës as me anë të

shtizës; sepse përfundimi i betejës varet nga Zoti, dhe ai do t’ju dorëzojë në duart tona”.

1 Samuelit 17:45–47

Në të njëjten mënyrë, kur Jozafati i klithi Zotit për çlirim nga armiqtë e tij, profeti Jahaziel u përgjigj:

“Dëgjoni, ju të gjithë nga Juda, ju banorë të Jeruzalemit dhe ti, o mbret Jozafat! Kështu ju thotë Zoti: “Mos kini frikë, mos u tronditni për shkak të kësaj shumice të madhe, sepse beteja nuk është juaja, por e Perëndisë”.

2 Kronikave 20:15

Është vendimtare për ta mbajtur në mend këtë që të mos mundemi nga frika dhe dekurajimi.

ARMËT E LUFTËS SONË

Edhe një e vërtet tjetër e rëndësishme është se “armët e luftës sonë nuk janë prej mishi, por të fuqishme në Perëndinë” (2 Korintasve 10:4). Fjala *prej mishi* është antitezë e *shpirtërores* dhe i referohet asaj që është thjesht njerëzore. Pa fuqinë e Perëndisë, të gjitha energjitë tona së bashku nuk kanë kurrfarë vlere kundër fuqisë së errësirës. Pasi

që jemi në një betejë shpirtërore, kemi nevojë për armë shpirtërore. Kjo është saktësisht me të cilën Perëndia na ka pajisur me—“armë... të fuqishme në Perëndinë për të shkatërruar fortesat, për të hedhur poshtë mendimet dhe çdo lartësi që ngrihet kundër njohjes së Perëndisë.” Armë të fuqishme në Perëndinë! Fjala të *fuqishme* mund të përkthehet “dinamikisht të fuqishme.” Perëndia na ka pajisur me më shumë se që na nevojitet për fitore. Vetëm duhet të kyqemi në atë që tashmë është e gatshme për ne.

Cilat janë “armët” që Perëndia na ka dhënë? Ato janë thjesht lutja, Fjala e Perëndisë, dhe adhurimi. Ne duhet të jemi tërësisht të zhytur në to nëse duam ta luftojmë suksesshëm “luftën tonë të mirë të besimit.” Më vonë, do të shikojmë në thellësi se këto armë janë “të fuqishme në Perëndinë,” por për tani, le të lëvizim në një konsiderim të thellë të armikut.

2 PERËNDIA I KËSAJ EPOKE

Një ditë ndodhi që bijtë e Perëndisë shkuan të paraqiten para Zotit, dhe ndër ta shkoi edhe Satanai. Zoti i tha Satanait: “Nga vjen?”

Satanai iu përgjigj Zotit dhe tha: “Nga ecejaket mbi dheun duke e përshkruar lart e poshtë”.

Jobi 1:6-7

Nga ky pasazh, shohim se armiku ynë, Satani, është në të vërtetë gjallë e shëndosh në planetin e Tokës. Prandaj, pyetja është: Çfarë po bënë ai? Përgjigja: shumë më tepër se sa shumica e njerëzve e fajësojnë. Le t'i shikojmë disa aktivitete të djallit në botë.

BOTA NATYRORE

Së pari, do ta konsiderojmë aktivitetin e djallit në botën fizike. Bibla na mëson se djalli ka një fuqi të caktuar mbi natyrën. Si pasojë, shumë prej gjërave

të cilave tepër lehtë do t'u referoheshim si “fatkeqësi natyrore” ose “vepra të Perëndisë”, janë në fakt manifestim i punës së Satanit. Tani, unë nuk po them se çdo katastrofë është pasojë e aktivitetit satanik, por kur ta konsiderosh vdekjen dhe shkatërrimin që vjen si pasojë e këtyre fatkeqësive dhe fajësimi pasues që përgjithësisht i hidhet Perëndisë, është me bazë të supozojmë se shumë prej këtyre aktiviteteve janë të orkestruara nga Satani. Në rastin më të vogël, Satani përpiqet t'i manipulojë “fatkeqësitë natyrore” që të shkatërrojë, dekurajojë, dhe të mposhtë punën e Perëndisë në botë.

Një bazë biblike për këtë dukuri, vjen përsëri nga libri i Jobit.

Zoti i tha Satanait: “E ke vënë re shërbëtorin tim Job? Sepse mbi dhe nuk ka asnjë tjetër si ai që të jetë i ndershëm, i drejtë, të ketë frikë nga Perëndia dhe t'i largohet së keqes”.

Atëherë Satanai iu përgjigj Zotit dhe tha: “Vallë më kot Jobi ka frikë nga Perëndia?”

A nuk ke vënë ti një mbrojtje rreth tij, rreth shtëpisë së tij dhe të gjitha gjërave që ai zotëron? Ti ke bekuar veprën e duarve të tij dhe bagëtia e tij është shtuar shumë në vend.

Por shtri dorën tënde dhe preki të gjitha ato që zotëron dhe ke për të parë po nuk të mallkoi ai haptazi”. Zoti i tha Satanait: “Ja, të gjitha ato që ai zotëron janë në pushtetin tënd, por mos e shtri dorën mbi personin e tij”. Kështu Satanai u largua nga prania e Zotit.

Kështu një ditë ndodhi që, ndërsa bijtë e tij dhe bijat e tij hanin e pinin verë në shtëpinë e vëllait të tyre më të madh, erdhi nga Jobi një lajmëtar për t’u thënë: Qetë po lëronin dhe gomarët po kullotnin aty afër, kur Sabejtë u sulën mbi ta, i morën me vete dhe vranë me shpatë shërbëtorët. Vetëm unë shpëtova për të ardhur të ta them”.

Ai ishte duke folur ende, kur arriti një tjetër dhe tha: “Zjarri i Perëndisë ra nga qielli, zuri delet dhe shërbëtorët dhe i ka përrpirë. Vetëm unë shpëtova për të ardhur të ta them”.

Ai ishte duke folur, ende, kur arriti një tjetër dhe tha: “Kaldeasit kanë formuar tri banda, u sulën mbi devetë dhe i morën me vete, vranë me shpatë shërbëtorët. Vetëm unë shpëtova për të ardhur të ta them”.

Ai ishte duke folur, ende, kur arriti një tjetër

dhe tha: “Bijtë e tu dhe bijat e tua ishin duke ngrënë dhe duke pirë verë në shtëpinë e vëllait të tyre më të madh, kur papritur një erë e furishme, që vinte nga shkretëtira, ra në të katër qoshet e shtëpisë e cila u shemb mbi të rinjtë, dhe ata vdiqën. Vetëm unë shpëtova dhe erdha të ta them”.

Jobi 1:8-19

Ja ku është një shembull klasik i Satanit duke e manipuluar natyren në luftën e tij kundër Perëndisë. Zjarri që ra nga qielli dhe shkatërroi tufat dhe shërbëtorët, dhe era që bëri shtëpinë të rrëzohet mbi fëmijët e Jobit duke i vrarë ata, ishin pasojë e drejtpërdrejt e aktivitetit të djallit. Sidoqoftë, lajmëtari iu referua zjarrit si “zjarri i Perëndisë.” Satani shkatërron jetë dhe pastaj kërkon që t’ia hedhë fajin Perëndisë. Ai ende e bënë këtë sot.

Viktima të tërmeteve, zjarreve, vërshimeve ose stuhive shpesh do të lënë të kuptojmë se Perëndia disi është përgjegjës për fatkeqësinë e tyre. Raportime në gazeta dhe në TV, zakonisht e nxjerrin përshtypjen se disi Perëndia duhet të fajësohet. Ndonëse jashtë sferës së “fatkeqësisë natyrore” një akuzim i tillë ishte parë dhe ndëgjuar shpesh mbas sulmeve terroriste mbi qytetin e Nju Jorkut dhe

në Uashington. Siç ishte rasti në jetën e Jobit, unë besoj se fajtori i vërtet në ato sulme ishte djalli.

Emri *djall* nënkupton “shpifës ose akuzues.” Satani do t’i nxis forcat e natyrës, do të sjellë vdekje dhe shkatërrim, dhe pastaj do të akuzojë Perëndinë si përgjegjës të tërë ngatërresës. Tragjedia është se shumica e njerëzve i besojnë atij. A jam duke thënë se tërmetet, vërshimet, dhe stuhitë janë punë e Satanit? Përgjigja ime: jo gjithmonë, por ndoshta më shpesh seç mendojmë. Kur e konsideroni synimin e Satanit-për të vrarë dhe shkatërruar, “fatkeqësitë natyrore” sigurojnë për të një fushë të mirë veprimi.

ÇËSHTJET NJERËZORE

Por Satani nuk ndalet aty! Ai gjithashtu është i zënë me punë në çështjet njerëzore. Qoftë në politikat ndërkombëtare, media, akademi, industri zbavitëse, në modat dhe modelet e botës, ndikimi i tij është i pamohueshëm. Pali iu referua Satanit si prijësi i pushtetit të erës, fryma që vepron tani në bijtë e mosbindjes. (Efesianëve 2:2).

Nga teoria e evolucionit deri te filozofia marksiste, nga paragjykimi racial deri te multikul-

turalizmi, nga revolucioni seksual deri te martesat e homoseksualëve, nga familjet e ndara deri te epidemia e krimit të dhunshëm, nga alkoolizmi deri te varësia e drogës—puna e Satanit është e dukshme. Urrejtja dhe dhuna, vdekja dhe shkatërrimi, dhimbja dhe mjerimi që nga fillimi i historisë e deri më sot, që të gjitha në një masë të madhe, mund të llogariten si akte djallëzore.

Personaliteti, qëllimi, dhe fuqia e djallit ishin zbuluar qartë në personin e Adolf Hitlerit dhe ndodhitë që e rrethuan përpjekjen e tij për të sunduar botën. Nëse doni një shikim nga afër dhe personal se si duket djalli, konsideroni vetëm veprimet e Rajhut të Tretë të Hitlerit dhe mizoritë e Luftës së Dytë Botërore, veçanërisht përpjekja e çrrënjësjes së popullit hebre.

Komunistët na ofrojnë një shembull tjetër të natyrës së vërtetë të Satanit. Mendoni për miliona njerëz të vrarë nën frymën radikale të antikrishtit që është aq dominuese në mesin e adhuruesve të Marksizmit. Riçard Vurmbrandi, i cili vuajti një përndjekje të ashpër nën regjimin komunist në Rumani, e shkroi një libër të titulluar Marksi dhe Satani në të cilin e demonstroi përfshirjen e hershme të Marksit në Satanizëm.

Satani nuk duhet konsideruar lehtësisht; më saktë, ai është një bishë e tmerrshme me vendosmëri për të shkatërruar sa më shumë njerëz që të jetë e mundur.

Më rishtas, Satani ka qenë duke e shprehur veten e tij përmes ekstremistëve myslimanë dhe vrasjeve të tyre tërbuese kundër gjithë atyre që nuk pajtohen me vështrimet e tyre fanatike. Ndikimi i tij është, veçanërisht i dukshëm në fjalimet anti-izraelite, anti-krishtere që dalin nga disa segmente të caktuara të komunitetit islamik.

Vërtet, siç tha apostulli Gjon, “se gjithë bota dergjet në ligësi.” (1 Gjoni 5:19).

FEJA E RREMË

Një manifestim tjetër i aktivitetit të djallit është feja e rremë. Kjo është kryevepra e Satanit dhe ndoshta mënyra e tij më e madhe e ndikimit. Është gjithashtu arma e tij më vdekjeprurëse sepse është e drejtuar drejt në shpirtat e njerëzve. Qëllimi përfundimtar i djallit është që të mbajë një shpirt njerëzor larg shpëtimit që gjendet në Krishtin, dhe ai do të bëjë çdo gjë në pushtetin e tij—madje deri në pikën e inkurajimit të devotshmërisë fetare—që t'i arrijë rezultatet e dëshiruara.

Apostulli Pal tha, “Sepse Satanai vet shndërrohet në engjell drite.” (2 Korintasve 11:14). Ai ka mbajtur turma të njerëzve të verbër ndaj të vërtetës përmes sistemeve të rreme fetare. Siç tha gjithashtu Pali: Dhe, në qoftë se ungjilli ynë është ende i mbuluar me vel, ai është i mbuluar për ata që humbin, të cilëve perëndia i këtij shekulli ua verboi mendjet e atyre që nuk besojnë, që drita e ungjillit të lavdisë së Krishtit, që është shëmbëllimi i Perëndisë, të mos ndriçojë tek ata.

Në të vërtetë, të ashtuqujturat fe të mëdha të botës s’janë agjë më pak se sajime satanike që kanë për qëllim të shkatërrojnë shpirtrat e njerëzve përjetësisht. E di që për disa kjo mund të tingëllojë si ekstrem, por nëse e merrni Biblën seriozisht, ky është përfundimi i vetëm që mund arrihet. Disa insistojnë se të gjitha fetë thelbësisht e mësojnë të njëjten gjë dhe të gjitha janë me vlerë të njëjtë. Sidoqoftë, një krahasim i thjeshtë ndërmjet Hinduizmit dhe Krishterimit, për shembull, e tregon gabimin e këtij qëndrimi.

Hinduizmi mëson se ka me miliona perëndi, kurse Krishterimi insiston se është vetëm një Perëndi. Një krahasim i Budizmit dhe Krishterimit e dëshmon të njëjten gjë. Budizmi nuk e përfshin fare besimin në Perëndinë; është qenësisht ateiste.

Islami e mohon thelbin e besimit të krishterë se Jezus Krishti është Biri i vetëmlindur i Perëndisë. Kultet pseudo-krishtere si Mormonët dhe Dëshmitarët e Jehovahit gjithashtu do të ishin shembuj të sajimeve satanike.

Por aktiviteti i djallit nuk është i kufizuar vetëm në këto fe të tjera. Ne e shohim atë në Kishë gjithashtu. Shumë në mesin e denominacioneve protestante faktikisht e kanë lënë besimin. Ata nuk besojnë se Jezus Krishti është Perëndia në mish ose që Ai ka lindur prej një virgjëreshe. Ata nuk besojnë më që Ai vdiq një vdekje shpenguese në kryq apo se Ai në kuptimin e plotë u ringjall trupërisht prej së vdekuri. Ata nuk besojnë që Bibla është Fjala e Perëndisë. Dikush mund të mendojë pse e quajnë ata veten të “krishterë.” Ata e mohojnë hapur shumicën e asaj që Bibla na mëson.

Më pas përfundimisht, shumë gjëra të katolicizmit romak do të duhej përfshirë në këtë kategori për shkak të besimeve dhe praktikave të gabuara. Çdo gjë, nga mesha deri tek papa, te priftëria, te ndërmjetësimi i supozuar i Marisë dhe shenjtorëve është në kundërshtim me mesazhin e thjeshtë të shpëtimit të paraqitur në Shkrime. Pohimi i Kishës katolike romake se është “e vetmja Kishë e

vërtetë” është i pambrojtur si biblikisht ashtu edhe historikisht.

Satani është në të vërtetë aktiv! Ai manipulon me forcat e natyrës për të sjellë shkatërrim mbi njerëzit, ai është në veprim në shoqëri duke i shtypur njerëzit përmes filozofive të ndryshme që çojnë në tirani dhe luftë, dhe ai është i zënë duke përhapur fe të rremë në mënyrë që t'i vjedhë shpirtat e njerëzve dhe t'iu grabisë atyre jetën e përjetshme.

Përderisa vetëdijësohemi më shumë rreth aktiviteteve të Satanit në botë, le të nxitemi në një përdorim më të madh të armëve të fuqishme të lutjes dhe të shpalljes së ungjillit. Përmes lutjes katastrofa mund të kthehet në një mundësi për Perëndinë që të veprojë. Nëpërmjet lutjes dhe shpalljes Perëndia ndërhyr në çështjet e njerëzve duke e derdhur Frymën e Tij dhe duke sjellë ndryshim radikal. Reformacioni dhe Rizgjimet e Mëdha janë shembuj të mirë kur Perëndia përdorë rrethana armiqësore për të realizuar veprën e Tij. Përmes shpalljes së ungjillit njerëzit lirohen nga ndikimet verbuese të fesë së rremë dhe vijnë tek njohuria shpëtuese e Krishtit.

Çdo strateg i mirë ushtarak e bënë synim të njohë strategjinë e armikut të tij. Sa më shumë të njihemi me planet e djallit, aq më të efektshëm do të jemi që ta mundim atë dhe t'i ndihmojmë të tjerët të veprojnë njëjtë gjithashtu. Tani le të vazhdojmë me një aspekt tjetër të aktivitetit të djallit, “kurthet e djallit.”

3

KURTHET E DJALLIT

Vishni gjithë armatimin e Perëndisë që të mund të qëndroni kundër kurtheve të djallit ...mbi të gjitha, duke marrë mburojën e besimit, me të cilën mund të shuani të gjitha shigjetat e zjarra të të ligut.

Efesianëve 6:11, 16

“Kurthet e djallit” si dhe “shigjetat e zjarra të të ligut” mbulojnë një varg të gjerë të aktivitetit, por padyshim përfshijnë sulmin e Satanit mbi mendjen dhe mbi emocionet tona. Përjetimet si dënimi, dyshimi, frika, mendimet e këqija, dhe depresioni burojnë nga sulmet e tij. Tani, unë nuk pretendoj të kuptoj se si është e mundur që Satani të ketë qasje në mendjen dhe emocionet tona, por që ai mundet është e vërtet nga Shkrimi dhe dëshmia e shumë shërbëtorëve të Perëndisë përgjatë historisë së gjatë të Kishës. Le t'i

konsiderojmë dy shembuj të “kurtheve të djallit,” një nga Shkrimi dhe një nga historia e Kishës.

E para përfshin apostullin Pjetër dhe është e regjistruar te Mateu 16. Jezusi i pyet dishepujt e tij, “Kush thoni ju se jam unë?” Simon Pjetri përgjigjet duke thënë, “ti je Krishti, Biri i Perëndisë së gjallë.” Jezusi e lavdëron atë për përgjigjen e tij, “I lumur je ti, o Simon, bir i Jonas, sepse këtë nuk ta zbuloi as mishi as gjaku, por Ati im që është në qiej.”

Pastaj kur Jezusi vazhdon të tregojë për kundërshtimin që do të pasonte ndaj tij nga udhëheqësit e Jerusalemit dhe vdekjen e Tij rezultuese në kryq, Pjetri, me qëllim të mirë por i drejtuar gabimisht, e merrë Jezusin anash the fillon ta qortoj Atë, duke i thënë, “O Zot, të shpëtoftë Perëndia; kjo nuk do të të ndodhë kurrë”.

Jezusi kthehet dhe i tha Pjetrit: “Shporru prej meje, o Satan! Ti je një skandal për mua, sepse s’ke ndër mënd punët e Perëndisë, por punët e njerëzve”.

Përgjigja e Jezusit ndaj Pjetrit e ilustron argumentin tim. Në rastin e parë, mendja e Pjetrit ishte e ndikuar nga Zoti. Disa minuta më vonë Pjetri ishte nën ndikimin e Satanit dhe mendimet e tij ishin të frymëzuara nga Satani.

Shembulli i dytë i sulmit të armikut në mendjen e një besimtari është parë në jetën e Gjon Bunjanit, autori i librit, *Rruga e Shtegtarit*. Përderisa ai e përshkruan përvojën e tij në librin *Hiri i Bollshëm*, ai shkruan:

Afërsisht për një periudhë një muaj më pas, një stuhi e madhe erdhi mbi mua, që më kaploi njëzet herë më keq se ndonjëherë më parë, erdhi duke vjedhur në mua, njëherë në një pjesë, pastaj në tjetrën; së pari i tërë ngushëllimi ishte hequr prej meje, pastaj më kapi errësira, mbas së cilës, për ngatërrimin dhe habinë time, vërshime të tëra blasfemie u derdhën mbi shpirtin tim, kundër Perëndisë, Krishtit dhe Shkrimeve. Këto mendime blasfemuese ishin të atilla sa që nxitën pyetje në mua, kundër vetë genies së Perëndisë, dhe Birit të tij të vetëm dhe të dashur; të tilla si, nëse Perëndia ekzistonte në të vërtetë, ose Krishti, apo jo? Dhe në mos Shkrimet e shenjta ishin më tepër një përrallë, dhe tregim mashtrues, dhe jo Fjala e pastër dhe e shenjtë e Perëndisë?

Tunduesi gjithashtu më sulmonte shumë me këtë, si mund ta argumentosh faktin që turqit kishin Shkrime po aq të mira për të dëshmuar Muhamedin e tyre Shpëtimtar, siç ne duhet të dëshmojmë për Jezusin tonë? Dhe,

a mund të mendoja, se aq shumë dhjetëra mijëra në shumë vende dhe mbretëri, do të jenë pa njohurinë e rrugës së drejtë për në qiell; nëse kishte në të vërtetë një qiell, dhe që ne vetëm, që jetojmë në një cep të botës, të jemi të vetmit të bekuar menjëherë?

Çdo njeri mendon se religjioni i tij është më i drejti, Judenjt dhe Muhamedanët, si dhe Paganët! Dhe çfarë nëse i tërë besimi ynë, Krishti dhe Shkrimet, të ishin vetëm trillim gjithashtu?

Ndonjëherë jam përpjekur të argumentoj kundër këtyre sugjestionëve, dhe ti vë disa nga fjalitë e Palit të bekuar kundër tyre; por, obobo! Shpejt ndjeva, kur bëra kështu, që argumente të tilla si këto prapë do të ktheheshin mbi mua. Edhe pse i kushtuam aq rëndësi Palit, dhe fjalëve të tij, sidoqoftë si mund ta dija, se në vetë veprën e tij, ai duke qenë njeri i mprehtë dhe dinak, mund ta jepte vetën e tij që të mashtronte me mashtrime të forta; dhe të duronte dhimbje dhe [mundim], që të asgjësojë dhe shkatërrojë miqtë e tij.

Këto sugjestionë, me shumë të tjera të cilat në këtë kohë nuk mundem, dhe as që guxoj t'i them, as me fjalë dhe as me pendë, e pushtuan në mënyrë të tillë frymën time, dhe rënduan

aq shumë zemrën time, bashkë me numrin e tyre, vazhdimësinë, dhe forcën e zjarrtë, sa që ndjeva sikur nuk ekzistonte asgjë tjetër përveç këtyre nga mëngjesi deri në mbrëmje brenda meje; dhe sikur, vërtet, nuk mund të kishte vend për asgjë tjetër; dhe erdha në përfundim po ashtu, se Perëndia në vetë zemërimin e tij ndaj shpirtit tim, më kishte dorëzuar në to, që të luftoja me to, si me një vorbull ereje të fuqishme.

Vetëm nga neveria që ata i dhanë frymës sime, u ndjeva sikur kishte diçka në mua, që refuzonte t'i përqafoje ato. Por, këtë konsiderim e kisha vetëm më pas, kur Perëndia më lejoi të gëlltisja pështymën time, përndryshe zhurma, fuqia, dhe forca e këtyre tundimeve, do të më përmbyste dhe vërshonte; dhe sikur të ishin groposur të gjitha mendimet e tilla ose përkujtimi i një gjëje të tillë. Përdërisa isha në këto tundime, shpesh mendja ime do të fokusohet befasisht në ato gjëra, që të mallkoja e të shaja, ose të flisja diçka trishtuese kundër Perëndisë, ose Krishtit Birit të tij, dhe Shkrimeve.

Tani unë mendova, sigurisht se jam i pushuar nga djalli; herëve të tjera sërish, mendova se do të më ikte truri; sepse në vend se të lavdëroja dhe ta madhëroja Perëndinë, Zotin,

me të tjerët, nëse të paktën e kam dëgjuar të jetë folur për të, tani disa prej mendimeve blasfemuese më të tmerrshme ose të tjera do të dilnin prej zemrës sime kundër tij; sa që nëse mendoja se Perëndia ekzistonte, ose prap mendoja se nuk ekzistonte një gjë e tillë; nuk kishte dashuri dhe nuk mund të ndjeja asnjë natyrë të hirshme brenda meje.

Këto gjëra më fundosën në një dëshpërim të thellë; sepse erdha në përfundimin, se gjëra të këtilla nuk mund të gjendeshin në mesin e atyre që e donin Perëndinë. Shpeshherë, kur këto tundime më bënë presion, e kam krahasuar vetën time me rastin e një fëmije të tillë, të cilin ndonjë endacak e ka marrë me dhunë nën përparësen e vet, duke e bartur tek miq dhe vende të ndryshme; nganjëherë shqelmoja, bërtisja dhe qaja; por prapë isha i lidhur në krahët e tundimit, dhe era më çonte tutje. Mendova gjithashtu për Saulin, dhe për Frymën e keqe që e kishte pushtuar; dhe kisha shumë frikë që gjendja ime ishte e njejtë me atë të tij (1 Samuelit 16:14).

Në këto ditë, kur i kam dëgjuar të tjerët duke folur se cili ishte mëkati kundër Frymes së Shenjtë, atëherë tunduesi do të më nxiste aq shumë dëshirën për ta bërë atë mëkat, sa

që isha sikur nuk mundja, nuk guxoja, dhe as që duhej të qetësohesha derisa të bëja atë mëkat; tani, asnjë mëkat nuk më hynte në punë përveç atij; nëse do të kryhej duke folur një fjalë të atillë, atëherë kam qenë sikur goja ime do ta kishte folur atë fjalë, nëse do ta thoja ose jo; dhe ky tundim ishte në një masë aq të fortë mbi mua, sa që shpesh kamë qenë gati të përplasja duart nën mjekrën time, në mënyrë që goja ime të mos hapej; dhe herë të tjera kam pasur mendime që të hidhesha me kokë teposhtë, në ndonjë vrimë plehrash në kodër, ose në diçka tjetër, që të mbaja gojën time nga të folurit.³

Çfarë përshkrimi i gjallë i llojit të luftës brutale që ndonjëherë ne si shërbëtorë të Perëndisë përjetojmë! Më shumë se një “shigjetë e zjarrtë,” Bunjani ishte sulmuar me një grumbull të vazhdueshëm të tyre. Por ai nuk është i vetëm në këtë përjetim, sepse ndonëse nuk na pëlqen ta pranojmë, shumë prej nesh jemi ballafaquar me sulme të ngjashme.

Duke e kuptuar tashmë që, armiku shpesh e sulmon mendjen dhe emocionet tona, tani do të hedhim një vështrim nga afër në “kurthet e djallit” në mënyrë që të mund t’i ikim kapjes në grackën e tyre.

DËNIMI

Një taktikë e zakonshme e djallit është që të ju bëjë të ndjeheni të privuar nga dashuria dhe falja e Perëndisë. Kjo ndodh më së shpeshti mbas një dështimi nga ana juaj. Ndoshta keni bërë diçka për të cilën e keni ditur se nuk duhet ta kishit bërë, ose nuk keni bërë diçka për të cilën e keni ditur se duhet ta kishit bërë. Ky është momenti kur dënimi zakonisht godet. Sidoqoftë, është me rëndësi të bëhet dallimi në mes bindjes dhe dënimit. *Bindja* është një punë legjitime e Frymës së Shenjtë që prodhon faj për mëkatet tona, që më pas na çon tek Kryqi për të marrë falje. *Dënimi* prodhon faj dhe e lë viktimën me një ndjenjë të pashpresë.

Djalli mund të të sugjeroj se Perëndia ka mbaruar me ty duke të thënë, “Ke shkuar shumë larg këtë herë.” Ai të lë të kuptosh se falja nuk është më në dispozicion. Ti madje mund të kesh ndjenja të pakalueshme që Perëndia të ka braktisur dhe që nuk të do më. E tërë kjo është tipike për “shigjetat e zjarra të të ligut.” Këtyre shigjetave të armikut mund t’u shmangemi vetëm duke e marrë mburojën e besimit—e cila është Fjala e Perëndisë. Fuqia e dënimit qëndron në aftësinë e Satanit të na mashtrojë në të menduarit

se Perëndia po na dënon. Mbas të gjithave, nëse Perëndia është kundër nesh, kush mund të jetë me ne? Çfarë shtrembërimi i ndyrë i së vërtetës!

Tek Romakët 8:1 Pali thotë, “Tani, pra, nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin Jezus. ...” Pastaj në vargun 31 ai thotë, “Çfarë të themi, pra, për këto gjëra? Në qoftë se Perëndia është me ne, kush mund të jetë kundër nesh?” Në vargjet 33-34 ai pyet:

Kush do t'i padisë të zgjedhurit e Perëndisë?
Perëndia është ai që i shfajëson.

Kush është ai që do t'i dënojë? Krishti është ai që vdiq, po për më tepër ai u ringjall; ai është në të djathtë të Perëndisë dhe ai ndërmjetëson për ne.

Ato mendime qortuese dhe ato ndjenja dënuese vijnë nga “paditësi i vëllezërve” (Zbulesa 12:10). Vetëm me anë sigurisë në gjakun e Qengjit, ne mund të mundim dënimin satanik.

Nëse keni mëkatuar, mos lejoni që djalli të ju largojë nga Zoti përmes dënimit! Në vend të kësaj, rrëfeni mëkatin tuaj, dhe mbani mend, “ai është besnik dhe i drejtë që të na falë mëkatet dhe të na pastrojë nga çdo paudhësi” (shih 1 Gjonit 1:9).

DYSHIMI

Djali ndonjëherë gjuan me shigjetat e zjarra të dyshimit në mendjet tona. Ai do të përpiqet të ju bëjë të dyshoni gjithçka që nga ekzistenca e Perëndisë deri te shpëtimi juaj. Por pikësynimi themelor i tij është që të hedhë dyshim mbi Fjalën e Perëndisë. Një gjë e rëndësishme për t'u mbajtur mend, gjithsesi, është se ekziston një dallim ndërmjet *tundimit për të dyshuar dhe mëkatit të mosbesimit*. Është e mundur që të shqetësoheni nga dyshimi por prapë të jeni të pafajshëm për mëkatin e mosbesimit.

Predikuesi i madh anglez Çarls Spërgjën ishte shumë i njohur me këtë formë të caktuar tundimi. Ai tha, “tundimi im karakteristik ka qenë mosbesimi . E di se premtimi i Perëndisë është i vërtetë.

Megjithatë, ky tundim, vazhdimisht më sulmon — ‘Dyshoje Atë. Mos i beso. Ai ka për të të lënë.’ Spërgjëni, natyrisht, e kundërshtoi tundimin, por deklaratat e tij, lënë të kuptojmë se ai ka pasur vështirësi të vazhdueshme në këtë fushë.

Si rezultat, edhe një herë po ju përkujtoj se ju nuk mëkatoni kur shtypeni nga tundimi për të dyshuar. Tundimi bëhet mëkat vetëm atëherë

kur veprohet mbi të dhe kur e lejojmë të na kontrollojë. Satani e tundoj Evën që ta dyshojë Fjalën e Perëndisë. Megjithatë, ajo mëkatoi vetëm kur iu bind fjalëve të tij. Vetëm pse ju tundoheni për të dyshuar nuk nënkupton se keni mëkatur. Ju mund të refuzoni që t'i dorëzoheni sugjerimeve të tilla.

Kur unë isha krishterë i ri, pata dëgjuar se disa studiues dhe teologë e vinin në pyetje vlefshmërinë e disa prej librave të Biblës. Në atë moment Satani u mundua që të mbjellë dyshim në mendjen time në lidhje me Fjalën e Perëndisë. Mendimet silleshin disi kështu: “Këta burra janë teologë që e kanë studiuar Biblën me vite të tëra. Ata e dinë Hebraishten dhe Greqishten. Unë s’di asgjë. Si mund të mendoj që kam të drejtë, dhe ata e kanë gabim?” A ju tingëllon e njohur kjo? Apo ndoshta keni pasur një përvojë në të cilën duke e lexuar Biblën tuaj, papritmas mendja juaj është vërsuar me pyetje si: “A je i sigurt se Jezus Krishti ka ekzistuar? A kanë mundur ato mrekulli vërtet të ndodhin? Si ka mundur dikush të ringjallet nga të vdekurit? Po çfarë me të gjitha fetë e tjera? A nuk është pak arrogante të mendosh se Jezusi është e vetmja rrugë për te Perëndia?” Lista vazhdon më tej e më tej.

Satani do t'ju sugjerojë këto mendime. Ai gjithnjë mundohet që të minojë Fjalën e Perëndisë. Ai u përpoq me Evën në Kopsht, “A ka thënë në të vërtetë Perëndia?...” (shih Zanafilla 3:1). Ai u përpoq ta bëjë të njëjtën gjë me Jezusin në shkretëtirë, “Nëse je Biri i Perëndisë...” (Lluka 4:3). Mund të jeni të sigurt se ai do të mundohet ta bëjë këtë me ju. Fjala e Perëndisë është busulla dhe timoni ynë njëkohësisht, që të na drejtojë nëpër këtë jetë të krishterë të stuhishme. Nëse djalli mund të arrijë të na bëjë të dyshojmë edhe të vërtetën më të vogël, ai mund të arrijë të na nxjerrë jashtë rrugës. Nëse ai do të arrijë të na bëjë të dyshojmë të vërtetat më të mëdha, ne mund të përfundojmë në rrënim. Ky është synimi i tij. Mos iu dorëzo dyshimit. Njihe si një nga taktikat e djallit dhe qëndro i vendosur në fjalën e Perëndisë.

Një gjë të fundit—mos i ngatërro pyetjet e sinqerta me dyshim. Konsidero dallimin ndërmjet përgjigjes së Zakarisë ndaj engjëllit Gabriel dhe përgjigjes së Marisë (Lluka 1:18, 34). Ata të dy e bënë të njëjten pyetje, “Si do të ndodhë kjo?” Nuk ishte pyetja “Si?” por ishte më tepër qëndrimi me të cilën ishte shtruar pyetja që i dalloi të dy. Zakaria pyeti në mosbesim sikur të thoshte, “Me siguri po tallesh? S’ka mundësi!” Maria, në anën

tjetër, po pyeste se në çfarë mënyre do ta realizonte Perëndia një mrekulli të tillë. Besimi i saj i përlulur është dëshmuar në deklaratën e saj përfundimtare ndaj Gabrielit, “Ja shërbëtorja e Zotit; le të më ndodhë sipas fjalës sate”. Maria nuk ishte fajtoare për dyshim të Fjalës së Perëndisë; ajo po i nënshtrohej planit të Tij!

S’ka asgjë të keqe me të parashtruarit e pyetjeve. Kjo është mënyra si ne mësojmë. Pyetjet e sinqerta mund t’i kthejnë tundimet tuaja për të dyshuar në mundësi që të rriteni në njohurinë tuaj ndaj Zotit, Fjalës së Tij, dhe rrugëve të Tij. Në fund të çdo pyetjeje të sinqertë do të gjeni se Perëndia është i vërtetë, madje siç mburrej edhe Pali tek Romakët 3:4, “...përkundrazi, qoftë Perëndia i vërtetë dhe çdo njeri gënjeshtar...”

FRIKA

Një nga kurthet e tjera të djallit është përdorimi i taktikave të frikës. Ai i kërcënon me pasoja të liga ata që do ta besonin Zotin dhe t’i bindeshin Atij. Kur “rizguesi” i shekullit të tetëmbëdhjetë, Xhorxh Uajtfild thirri mikun e tij Gjon Uesli ta merrte nën mbikqyerje shërbesen e tij të predikimit në ambient të hapur, Uesli menjëherë u godit me përshtypjen

se nëse ai do të bënte një gjë të tillë, do të vdiste. Pasi kërkoi udhëheqje hyjnore duke e hapur Biblën në mënyrë të rastësishme në katër raste të ndryshme, Shkrimet dukeshin të konfirmonin vdekjen e tij të afërt. Por ato frikëra dëshmuan të jenë punë e djallit që mundohej ta ndalonte nga të hyrit në shërbesën në të cilën e kishte thirrur Perëndia. Ishte në fakt përmes pranimi të asaj ftese që Gjon Uesli hyri në karrierën e tij ungjillizuese, e cila zgjati për më shumë se 50 vjetë duke rezultuar në konvertimin e dhjetëra mijëra njerëzve dhe në formimin e Kishës Metodiste.

Taktika frikësuese e armikut është parë gjithashtu në ngjarjen e Rabinit, Leopold Kohn, një Jude hungarez, i cili përmes rrethanave të ndryshme arriti të besojë se Jezusi është Mesia i Izraelit. Kur ai e pranoi Krishtin, ai kuptoi se i duhej të zgjidhte një ditë në të cilën do të bënte rrëfim publik të besimit të tij duke u pagëzuar. Tregimi i tij i ngjarjeve që ndodhën në ditën e pagëzimit të tij e ilustron plotësisht përpjekjen e djallit për të penguar punën e Perëndisë në nëpërmjet frikës. Rabini tha:

Herët atë mëngjes, rreth agimit, u zgjova me një dridhje dhe m'u duk sikur dikush foli duke më thënë, "Çfarë po bën sot?"

U ngrita prej shtratit dhe eca poshtë e lartë nëpër dhomë sikur një njeri që vuan nga një temperaturë e lartë pothuajse duke mos ditur se çfarë po bëja. Mezi po prisja të pagëzohesh dhe të ta rrëfeja Zotin Jezu Krisht përpara njerëzve. Por tani një ndryshim i papritur erdhi mbi mua. Zëri që po më fliste ishte ai i armikut të madh të njerëzimit, megjithëse natyrisht ai ishte aq dinak sa në atë kohë nuk munda të dalloja se ishte Satani.

Shumë pyetje mu parashtruan shpejtë njëra pas tjetrës dhe më tronditën sa që u ndjeva i sëmurë mentalisht dhe fizikisht. Ai më pyeti kështu: “Do të pagëzohesh, apo jo? A e di se në momentin që do ta ndërrmarrësh këtë hap, do të ndahesh nga gruaja jote të cilën e do aq shumë? Ajo kurrë s’do të mund të jetojë me ty më. A e kupton se katër fëmijët e tu për të cilët kujdesesh aq shumë kurrë nuk do të të thërrasin më ”babi” ose të të shikojnë në fytyrë më? Vëllezërit e tu, motrat, dhe të gjithë të afërmit e tu do të të konsiderojnë të vdekur dhe zemrat e të gjithë atyre do të të thyhen përgjithmonë.

Si mund të jesh kaq mizor ndaj mishit dhe gjakut tënd? Populli yt do të të përçmojë dhe të të urrejë më shumë se kurrë më parë. Po e përjashton vetën tënde nga njerëzit e tu. Nuk

ke miq në këtë botë. Do të liresh vetëm që të lundrosh si një copë druri mbi oqean. Çka do të bëhet me emrin tënd, reputacionin tënd, pozitën tënde zyrtare?”

Këto mendime që më vinin në trajtën e pyetjeve më të dëgjueshme të Satanit, të cilin unë, e takova për herë të parë si armikun tim personal, e trazuan dhe gati e destabilizuan mendjen time. S'mund të flija, dhe as mund të haja. Miku im që ishte me mua, duke e vërejtur këtë, u mundua të më forconte dhe inkurajonte në çdo mënyrë të mundshme, por asgjë s'bënte punë. U gjunjëzova në lutje përpara Perëndisë por iluzioni satanik ishte po aq i fortë si edhe më parë.

Ai e vazhdon tregimin e tij duke e përshkruar çfarë ndodhi kur ai ia pranoi humbjen armikut. Duke u ndjerë i sëmurë mentalisht dhe fizikisht, ai u nis për ta informuar pastorin që nuk do të mund të pagëzohej. Rreth të njëjtes kohë, edhe një pastor tjetër, domethënë Dr. Endru Bonar, së bashku me kishën e tij, u ndjenë të nxitur që të luten për këtë njeri, duke e ditur se ai do të pagëzohej atë ditë. Ndërkohë që ata filluan të luten, papritmas shtypja u ngrit, dhe në vend që

ta anulonte takimin e tij, ai u pagëzua dhe e bëri rrëfimin publik të Jezus Krishtit, ashtu siç kishte dëshiruar.

Rabini Kohn u bë një dëshmitar i fuqishëm për Zotin, duke e formuar atë që u bë i njohur si Bordi Amerikan i Misioneve ndaj Judenjve. Ai drejtoi shumë nga bashkëkombasit e tij Izraelitë në besimin tek Mesia, Jezusi.

A e vutë re se si djalli e paralajmëroi me pasoja të këqija nëse rabini do t'i bindej Zotit? Megjithatë nuk ishte asgjë më tepër se një kërcënim i kotë ashtu siç edhe kishte qenë pikërisht me Gjon Ueslin.

Satani do të ju kërcënojë ashtu siç e kërcënoi Sauli Davidin, apo sikurse Tobia dhe Sanballati që kërcënuan Neheminë. Por kjo është e tëra që ai mund të bëjë “sepse ai që është në ju është më i madh se ai që është në botë.” (1 Gjonit 4:4). Përsëri, “Nëse Perëndia është me ne kush mund të jetë kundër nesh?” (Romakëve 8:31).

Mos e lejo armikun që të ju mbajë jashtë vullnetit të Perëndisë përmes frikës. Mbajeni mend, “Perëndia nuk na ka dhënë frymë frike, por force, dashurie dhe urtësie.”

(2 Timoteut 1:7).

Ati ynë qiellor e ka më të mirën e përhjetshme për ne në mendje. Shiko çfarë do të bëjë Ai. Ati e di më së miri.

MENDIMET E KËQIJA DHE IMAGJINATAT

Një manifestim tjetër i “kurtheve të djallit” janë mendimet e këqija. A ju ka ndodhur ndonjëherë duke qenë në lutje, kur papritmas mendja juaj pëson sulme prej mendimeve blasfemuese? A ju ka ndodhur të jeni në adhurim kur figurat pornografike të shkrepëtijnë në mendjen tuaj? A keni kaluar ndonjëherë nëpër një periudhë në të cilën mendja juaj është konsumuar me mendime të tmerrshme—mendime që ju kanë bërë të sëmure dhe ju kanë vënë në shtypje, mendime nga të cilat ju do të donit të çliroheshit, mendime të një imoraliteti seksual, mendime vrasjeje apo vetvrasëse? Nëse është kështu, atëherë ju nuk jeni vetëm. E dini nga burimi atë që apostulli Pal po i referohej kur po fliste për “shigjetat e zjarrta” të të ligut.

Një pyetje e rëndësishme për t’u bërë në këtë pikë është: Si mund ta bëjë dallimin ndërmjet shigjetava të zjarrta të të ligut dhe mëkatit të të menduarit të keq? Të menduarit e keq rrjedh

nga brenda, siç tha Jezusi, “sepse nga zemra dalin mendimet e këqija...” (Mateu 15:19). Mendimi i keq është nën fuqinë tuaj që ta kontrolloni dhe ka një *element të kënaqësisë* në të. Shigjetat e zjarrta të të ligut, në anën tjetër, vijnë nga jashtë dhe janë në një masë të caktuar, përtej fuqisë tuaj për ta kontrolluar.

Ato janë gjithashtu *fyese* për ju. Ju jo vetëm që nuk dëshironi t’i mendoni këto mendime, por me vetëdije i kundërshtoni këto mendime.

Edhe një përvojë tjetër nga jeta e Çarls Spërgjën shërben si ilustrim. Pasi kishte kaluar nëpër një periudhë të gjatë sulmesh blasfemuese në mendjen e tij, dhe duke qenë afër dëshpërimit, ai filloi të dyshojë shpëtimin e tij (fundja, si mundet një i krishterë i vërtetë të mendojë mendime të tilla?). Ai, më në fund, ia tha me mirëmbesim një plaku të perëndishëm, i cili ia bëri një pyetje të thjeshtë: “A i urren këto mendime?” Spërgjëni i ri u përgjigj: “Po, i urrej.” Burri iu përgjigj, “Atëherë nuk janë të tuat; ... Rënko për to, pendohu për to, dhe dërgoja djallit, atit të tyre, të cilit i përkasin –sepse nuk janë të tuat”⁵

Djalli është dinak; ai e mbjell një mendim në mendjen tuaj dhe dëshiron të ju bëj të mendoni

se është mendimi juaj. Por mos e përvetësoni; në vend të kësaj refuzojeni dhe kujtoni kush është mbrapa tij. Madje, mund t'i ktheni armët e armikut kundër tij duke i përdorur ato raste si një mundësi për lutje dhe adhurim. Mund të bëheni si Benajahu që ia hoqi shtizën armikut nga dora dhe e vrau me shtizën e tij (2 Samuelit 23:21).

Së fundi, vëllezër, të gjitha gjërat që janë të vërteta, të gjitha gjërat që janë të ndershme, të gjitha gjërat që janë të drejta, të gjitha gjërat që janë të pastra, të gjitha gjërat që janë të dashura, të gjitha gjërat që janë me fame të mirë, nëse ka ndonjë virtyt dhe nëse ka ndonjë lëvdim, këto mendoni.

Filipianëve 4:8

Ashtu si vakumi për natyrën që është neveritës, në të njëjten mënyrë mendjet tona nuk mund të mbesin të zbrazëta për një kohë të gjatë. Mendimet e mira nuk lënë vend për mendime të këqija.

DEPRESIONI

Depresioni është mbase më shkatërruesi prej “kurtheve të djallit” duke qenë se djalli mbledhë

të gjitha gjërat që i kemi diskutuar (dënimi, dyshimi, frika, mendimet e këqija dhe imagjinitat), i mbështjellë ato në dëshpërim duke na lënë me një ndjenjë mbytëse të pafuqisë.

Shumë prej njerëzve të Perëndisë, nëpër kohë, e kanë përjetuar personalisht se çfarë do të thotë të jesh i depresionuar. Mund të befashohesh kur kupton se edhe psalmisti dhe apostulli Pal përjetuan depresion. Dëgjoji fjalët e tyre:

Ditën e fatkeqësisë sime kërkova Zotin; gjatë natës dora ime mbeti e nderur pa u lodhur dhe shpirti im nuk pranoi të ngushëllohet.

Më kujtohet Perëndia dhe rrënkoi; vajtoj dhe fryma ime dobësohet. (Sela)

Ti m'i mban të hapura qepallat; jam aq i turbulluar sa nuk mund të flas.

Sjell ndërmend përsëri ditët e lashta, vitet e kohëve të shkuara.

Psalmi 77:2-4

U rënduam përtej fuqive tona, aq sa u dëshpëruam edhe për jetën vetë.

2 Korintasve 1:8b

Historia e kishës na ofron shumë shembuj, gjithashtu, të atyre që vuajtën nga depresioni. Villiam Kauper, poeti i madh anglez dhe shkruesi i himneve, luftoi me depresionin e tipit maniak gjatë tërë jetës së tij.

Çarls Spërgjën tha, “Unë jam subjekti i depressionit të frymës aq të frikshme sa që shpresoj që asnjë prej jush të mos arrini ndonjë herë në ekstreme të tilla të mjerimit siç i përjetoj unë.”⁶

Pra, shohim se njerëzit e Perëndisë nuk janë të përjashtuar nga depresioni. Çdo njeri vuan nga depresioni kohë pas kohe, disa më shpesh dhe më ashpër së të tjerët. Atëherë pyetja është, si të luftojmë me depresionin?

Së pari, duhet ta dimë shkaktarin e saj. Faktikisht janë katër lloje të depressionit. Ka depresion që për nga natyra është organik (që rrjedh nga një defekt në trup, për shembull, disbalancet hormonale dhe kimike). Pastaj ekziston depresioni nga rrethanat; problemet e jetës të kanë rrëzuar. Depresioni i tipit tjetër është drejtpërdrejt i lidhur me mëkatën. Dhe së fundi, ka tip depresioni si pasojë e drejtpërdrejtë e aktivitetit satanik.

Të dallosh tipin e depressionit që një person lufton, nuk është gjithnjë e lehtë. Sidoqoftë,

Perëndia u ka premtuar dituri atyre që e kërkojnë (Jakobi 1:5).

Në momentin që e dallojmë shkakun, mund të vazhdojmë me trajtimin. Nëse shkaktari është me bazë organike, trajtimi do të jetë kryesisht mjekësor. Nëse rrethanat janë shkaktari, trajtimi ka të bëjë me të fituarit e një perspektive biblike në lidhje me rrethanat tuaja dhe me besimin tek Perëndia. Nëse mëkati është shkaktarë, pendimi është i domosdoshëm. Nëse Satani është shkaktari, armët shpirtërore të Fjalës së Perëndisë dhe lutja janë gjërat e vetme që do të ndihmojnë.

Në ditët përpara se të ekzistonin ilaçet anti-depresivë, Uilliam Kauper ishte liruar nga një depression i thellë, i errët, vetëvrasës, me anë të lutjeve të mikut të tij besnik dhe pastorit, Gjon Njuton. Edhe pse trajtimi me medikamente mund të jetë i dobishëm, këto trajtime nuk duhet të përdoren kurrë duke e përjashtuar Fjalën e Perëndisë dhe lutjen. Është përshtypja ime se pavarësisht nga shkaktari bazë i depresionit, ekziston një aspekt satanik në të. Prandaj, unë besoj se çdo depression, pavarësisht nga burimi i tij, duhet të trajtohet me anë të këshillimit biblik dhe lutjes së fuqishme.

Nëse ke qenë i goditur me depresion, mbaje mend, “Asnjë tundim nuk ju ka gjetur juve, përveç se tundimi njerëzor; por Perëndia është besnik dhe nuk do të lejojë që t’ju tundojnë përtej fuqive tuaja, por me tundimin do t’ju japë dhe rrugë dalje, që ju të mund ta përballoni” (1 Korintasve 10:13). Mos e besoni gënjeshtren e djallit se situata juaj është e pashpresë që t’i jepni fund çdo gjëje tani. Shikoni drejt Zotit! Thirrni Emrin e Tij! Qëndroni mbi Fjalën e Tij! Lutuni dhe kërkoni të tjerëve që të luten për ty. Kërkoni këshillë të perëndishme nga një pastor ose nga një mik i pjekur i krishterë. Së fundi, dini që “Tani Perëndia i paqes do ta dërmojë së shpejti Satanën nën këmbët tuaja” (Romakëve 16:20).

Në vijim, do ta konsiderojmë një aspekt përfundimtar të luftës së djallit kundër nesh—Tundimin.

4

TUNDIMI

Jini të përmbajtur, rrini zgjuar; sepse kundërshtari juaj, djalli, sillet rreth e qark si një luan vrumbullues, duke kërkuar cilin mund të përpijë. Kundërshtojeni, duke qëndruar të patundur në besim, sepse e dini se të njëjtat vuajtje po i heqin vëllezërit tuaj të shpërndarë nëpër botë.

1 Pjetër 5:8-9

Një nga aktivitetet më të njohura të Satanit është tundimi i njerëzimit. Tundimi është joshja për të vepruar keq dhe është një përvojë e përbashkët e të gjithë njerëzve, qofshin ata të krishterë ose jo. Megjithatë Satani, mundohet pak më tepër në tundimin e tij ndaj të krishterëve. Ai e di se nëse mund ta rrëzojë të krishterin, ai mundet, në një masë të caktuar, ta diskreditojë kishën dhe të sjellë qortim ndaj emrit të Zotit. Ashtu si mëkati i Davidit i dha “rastin armiqve të Zotit të blasfemojnë” (2 Samueli 12:14), njëjtë

është edhe me të krishterët kur mëkatojnë. Ky është njëri nga motivet e Satanit prapa tundimit të besimtarëve.

Një arsye tjetër përse Satani do të ju tundojë është thjesht sepse ju urren dhe dëshiron të ju shkatërrojë. Ai e di se “mëkati, si të kryhet, ngjiz vdekjen.” (Jakobi 1:15).

Kur Pjetri iu referua Satanit “si një luan vrumbullues, duke kërkuar cilin mund të përpijë,” ai padyshim po mendonte për aktivitetin e Satanit në tundimin e njeriut.

Autori Gjon Filips na ofron një figurë grafike se si duket kjo:

[Satani] e ka studiuar njeriun që nga krijimi i njeriut Satani ka ndihmuar krijimin e natyrës së rënë njerëzore. Ai është psikologu më i përsosur. Njërin e sulmon me lakminë e mishit. Ai ka një arsenal të tërë të shigjetave që mund t'i ndezë ndjenjat. Dikë tjetër e sulmon me lakminë e syrit; tjetrin me krenarinë e jetës. Lakmia e oreksit, dëshira për duartrokitje, dhe tërheqja për ambicie janë në mesin e një morie shigjetash që Satani i përdor për të ndezur zjarre të tërbuara në shpirtrat tanë.

Ai i di dobësitë dhe forcat tona. Ai dërgon legjionet e frymërave të liga për t'i gudulisur ndjenjat tona, t'i ndez dëshirat tona, t'i korruptojë shpirtat tanë, t'i dobësojë dashjet tona, t'i mashtrojë mendjet tona, t'i mbysë ndërgjegjet tona, dhe të shtrembërojë të vërtetën e Perëndisë. Satani ka një mijë shigjeta, dhe ai nuk dorëzohet kurrë.

Me vdekje dhe shkatërrim si synim i tunduesit, ne nuk guxojmë ta anashkalojmë tundimin. Përkundrazi, ne duhet të jemi të përmbajtur dhe vigjilent përderisa merremi me armikun tonë, djallin.

TA NJOHËSH TUNDIMIN

Gjëja e parë që duhet të bëjmë në lidhje me tundimin është që të mësojmë të kuptojmë kur jemi duke u tunduar.

Një nga atributet e Satanit është dinakëria. Ai e maskon vetveten aq mirë, sa që shumë shpesh ai që tundohet nuk është i vetëdijsëm për përfshirjen e tij. Me fjalë të tjera, Satani nuk e shfaq veten e tij ndaj jush në tërë shëmtimin e tij, duke shpallur, “Unë jam djalli. Unë jam këtu që të të josh të

biesh në një kurth në mënyrë që në fund të mund të të shkatërroj. Tani më shih se si punoj.” Jo. Përkundrazi ai fshihet në hije. Ne as që e kuptojmë që ai është aty mbrapa skenës, duke i tërhequr fjetet dhe duke manipuluar me rrethanat.

Ai shpeshherë sillet si dikush që kujdeset shumë për mirëqenien tonë. Kujtoni Evën në kopshtin e Edenit: Satani i sugjeroj asaj që Perendia ishte egoist, që Ai nuk donte t’i jepte asaj diçka që ishte e mirë.

Ai e përdori të njëjten qasje kur e tundoi Jezusin. Satani erdhi tek Ai duke i thënë, “Tani nëse je Biri i Perëndisë, ti nuk duhet të vdesësh urie këtu. A është kjo ndonjë mënyrë e mirë që Biri i Perëndisë të jetojë? Pse nuk i merr këta gurë këtu për t’i kthyer në bukë? Kënaqe Vetën. Ti e meriton. Ti je Biri i Perëndisë.

Sikur një peshkatar me përvojë që di tërheqjen e duhur, Satani i di pikat e tuaja të dobëta dhe të tundon sipas tyre. Ai mund të paraqitet si engjëll i dritës, si një zonjushë e shqetësuar, të jetë zgjidhja ndaj problemeve tuaja financiare, ose përgjigja ndaj imazhit të varfër të vetes. Lista vazhdon më tej. Pali iu referua kësaj cilësie të Satanit kur u shkroi Korintasve. Ai tha:

Por druaj se, ashtu si gjarpëri e gënjeu Evën me dinakërinë e tij, kështu edhe mendja juaj të mos priset duke u shmangur nga thjeshtësia ndaj Krishtit.

2 Korintasve 11:3-4

Ndonëse tundimi ndonjëherë vështirë dallohet, mund të siguroheni se po tundoheni kurdo që ballafaqoheni me një situatë që mund t'ju çojë të arsyetoheni, të bëni kompromis, ose, në ndonjë mënyrë, të mos i bindeni Fjalës së Perëndisë.

T'I SHMANGESH TUNDIMIT

Një hap tjetër i rëndësishëm kur keni të bëni me tundimin është, të bëni përpjekje për të qëndruar larg tij. Mund t'i shmangeni tundimit, para së gjithash, me anë të lutjes. Jezusi tha, “Rrini zgjuar dhe lutuni, që të mos bini në tundim; sepse fryma është gati, por mishi është i dobët”. (Mateu 26:41).

Së dyti, ju mund t'i shmangeni tundimit duke pasur një pamje reale ndaj vetvetes suaj. Kjo d.m.th. t'i njihni dobësitë tuaja dhe duke qëndruar larg atyre gjërave që paraqesin problem të veçantë për ju. Nëse keni patur problem me mëkat seksual, atëherë duhet të bëni çfarëdo të jetë në fuqinë tuaj për t'iu

shmangur ndonjë situatë që mund të ju shkaktojë rënie. Kjo mund të nënkuptojë që të qëndroni larg një personi të caktuar ose një grupi të njerëzve; mund të nënkuptojë që t'u shmangeni disa burimeve të argëtimit, si interneti, filmat, ose TV-ja, në veçanti kablloriku; ose mund të nënkuptojë që të zgjidhni me kujdes nga rafti i revistave në shitore.

Nëse mëkatet tuaja të kaluara kanë qenë alkoholi ose të lidhura me drogën, atëherë duhet t'u shmangeni njerëzve, vendeve, ose situatave që mund të ju çojnë për të bërë kompromis. I njëjti parim zbatohet për çdo dobësi. Nëse, mbas gjithë kësaj, ende egjen veten në një situatë tunduese, ashtu sikurse Jozefi kur gruaja e Potifarit iu hodh atij, e vetmja zgjidhje është që të ikni ashtu siç veproi Jozefi.

Duke e njohur pikën tuaj të dobët, arrihet në fakt një hap para drejt fitores mbi tundimin.

Mbani mend, “Prandaj ai që mendon se qëndron më këmbë, le të shohë se mos bjerë.” (1 Korintasve 10:12). Mos e vendos veten në një situatë tunduese, por, “...hiq dorë nga këto dhe ndiq drejtësinë, perëndishmërinë, besimin, dashurinë, zemërgjerësinë dhe zemërbutësinë.

Lufto luftën e drejtë të besimit, rrok jetën e përjetshme.” (1 Timoteu 6:11-12).

TA MPOSHTËSH TUNDIMIN

I vetmi lajm i mirë rreth të qenurit të tunduar është se na është *garantuar fitorja ndaj tundimit*. Është shumë me rëndësi ta dijmë këtë. Disa të krishterë ju lënë me përshtypjen se fitorja është e pamundur dhe se rrëshqitja mbrapa është vetëm një aspekt tjetër i përvojës së krishterë. Megjithatë, asgjë s'mund të jetë më larg së vërtetës! Bibla na tregon se fitorja është e mundur. Apsotulli Gjon tha, “Djema të mi, ju shkruaj këto gjëra që të mos mëkatoni...” (1 Gjonit 2:1). Jakobi, në letrën e tij na udhëzon se si të korrим fitore:

Nënshtrojuni, pra, Perëndisë, kundërshtoni djallin dhe ai do të largohet nga ju. Afrohuni te Perëndia dhe ai do t'ju afrohet juve”.

Jakobi 4:7-8

Fitorja fillon me një nënshttrim të plotë ndaj Perëndisë. Nëse Jezusi nuk është Zoti i jetëve tona, do të jetë e vështirë, nëse jo e pamundur, për të qenë fitimtar ndaj tundimit. Mbasi i jemi nënshtruar Perëndisë, atëherë mund ta kundërshtojmë djal-

lin. Të kundërshtuarit e djallit do të thotë të qëndrojmë kundër tij me armët që Perëndia na i ka dhënë. Arma jonë e parë është Fjala e Perëndisë. Ndërsa e kundërshtojmë, në kohën e duhur, Satani do të largohet.

Kjo është ilustruar bukur në jetën e Krishtit tek Mateu 4. Mbasi agjëroi për dyzet ditë dhe dyzet netë, Jezusi takohet nga Satani, që i thotë, “Në qoftë se je Biri i Perëndisë, thuaj që këta gurë të bëhen bukë” (v.3). Këtu Zoti ynë bën atë që jemi urdhëzuar ta bëjmë: Ai e kundërshton djallin me Fjalën e Perëndisë. “Është shkruar: ‘Njeriu nuk rron vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë’ (v.4). Çdo herë që Satani erdhi me tundim, Jezusi iu kundërpërgjigj me fjalën e Perëndisë. Ne duhet ta bëjmë të njëjtën gjë. Kur Satani ju tundon që t’i ktheheni shprehive tuaja të vjetra, kundërshtojeni me 2 Korintasve 5:17, “Prandaj nëse dikush është në Krishtin, ai është një krijesë e re; gjërat e vjetra kanë shkuar; ja, të gjitha gjërat u bënë të reja.” Dhe me Romakët 6:11-12, “Kështu edhe ju, konsideroheni veten të vdekur për mëkatin, por të gjallë për Perëndinë, në Jezu Krishtin, Zotin tonë. Le të mos mbretërojë, pra, mëkati në trupin tuaj të vdekshëm, që t’i bindeni atij në epshet e veta.”

Kur Satani ju tundon me imoralitet apo me përmbajtje që janë të ndaluara nga Perëndia, kundërshtojeni me 1 Korintasve 6:19-20, “A nuk e dini se trupi juaj është tempulli i Frymës së Shenjtë që është në ju, të cilin e keni nga Perëndia, dhe se nuk i përkitni vetvetes? Sepse u bletë me një çmim! Përlëvdoni Perëndinë, pra, në trupin tuaj dhe në frymën tuaj, që i përkasin Perëndisë.”

Është në këtë konsiderim praktik të tundimit, që shohim urtësinë hyjnore të deklarates së Davidit, “E kam ruajtur fjalën tënde në zemrën time, që të mos mëkatoj kundër teje.” (Psalmi 119:11). Mbajtja e shkrimeve përmendësh është një ndihmë e madhe kur ballafaqoheni me tundimin.

Më në fund mbani mend:

Duke ditur këtë: se njeriu ynë i vjetër u kryqëzua me të, që trupi i mëkatit mund të jetë anuluar dhe që ne të mos i shërbejmë më mëkatit...Dhe, mbasi u liruam nga mëkati, u bëtë shërbëtorë të drejtësisë.

Romakëve 6:6, 18

Asnjë tundim nuk ju ka gjetur juve, përveç se tundimi njerëzor; por Perëndia është besnik dhe nuk do të lejojë që t’ju tundojnë përtej

fuqive tuaja, por me tundimin do t'ju japë
dhe rrugë dalje, që ju të mund ta përballoni.

1 Korintasve 10:13

Sepse ne nuk kemi kryepriфт që nuk mund t'i
vijë keq për dobësitë tona, po një që u
tundua në të gjitha ashtu si ne, por pa mëkat-
uar. Le t'i afrohem, pra, me guxim frontit të
hirit, që të marrim mëshirë e të gjejmë hir,
për të pasur ndihmë në kohë nevoje.

Hebrenjve 4:14–16

5

ARMATIMI I PERËNDISË

Prandaj merreni të gjithë armatimin e Perëndisë, që të mund të rezistoni në ditën e mbrapshtë dhe të mbeteni më këmbë pasi t'i keni kryer çdo gjë.

Qëndroni, pra, të fortë, duke patur në ijë brezin e së vërtetës, të veshur me parzmorren e drejtësisë, dhe duke mbathur këmbët me gatishmërinë e ungjillit të paqes, mbi të gjitha, duke marrë mburojën e besimit, me të cilën mund të shuani të gjitha shigjetat e zjarra të të ligut. Merrni edhe përkrenaren e shpëtimit dhe shpatën e Frymës, që është fjala e Perëndisë.

Efesianëve 6:13–17

Çdo ushtar i përfshirë në luftë duhet të posedojë një njohuri të plotë të armëve të luftës së tij. Në pasazhin më lartë, Pali pikturon për ne një fotografi të një ushtari Romak të veshur plotësisht për

betejë, dhe e përdorë këtë pikturë për të shpjeguar pjesët e ndryshme që e përbëjnë gjithë armatimin e Perëndisë. Në vend që të preokupohemi me llojin e armatimit që ishte përdorur nga Romakët e lashtë, dëshirojmë të përqendrohemi në mesazhin që gjendet prapa analogjisë. Çka, saktësisht, është armatimi i Perëndisë?

Armatimi i Perëndisë është e vërteta e përjetshme e Perëndisë, e gjetur në Bibël. Ta veshim armatimin do të thotë të zbatojmë të vërtetën biblike në jetat tona. Çdo pjesë e armatimit paraqet një aspekt tjetër të kësaj të vërtete. Armatimi është i nevojshëm që të na mbrojë nga sulmet e armikut ndërsa përpiqemi të jetojmë për lavdinë e Perëndisë dhe ta avansojmë mbretërinë e Tij. Brezi i së vërtetës, parzmorja e drejtësisë, këpucët e paqes, mburoja e besimit, dhe përkrenarja e shpëtimit janë të gjitha, në pjesën më të madhe, mbrojtëse, për të na aftësuar të qëndrojmë pa rënë në tokë.

Shpata e Frymës dhe lutja janë armët tona sulmuese. Së pari do ta shikojmë aspektin mbrojtës të armatimit, dhe pastaj në kapitullin tjetër, do t'i konsiderojmë tiparet e armatimit.

BREZI I SË VËRTETËS

Brezi është përmendur së pari sepse është pjesa themelore e armatimit. Ai i mundëson ushtarit lëvizshmëri dhe mbështetje. Për ne, është brezi i së vërtetës. Të vërtetat e Fjalës së Perëndisë janë themeli nga i cili luftohet lufta jonë. Të ngjeshemi me të vërtetën do të thotë ta njohim të vërtetën dhe ta besojmë atë. Armiku nuk mund të kundërshtohet me anë të gjykimit njerëzor, traditës, karizmit personal, ose me ndonjë mënyrë tjetër joshpirtërore. Vetëm e vërteta e Perëndisë duhet t'i japë formë të menduarit dhe jetesës sonë.

Jam sigurtë që ju e keni vënë re se jemi duke jetuar në një botë plot me gënjeshtër. Është e vështirë të arrishë tek e vërteta sot. A besoni çdo gjë që lexoni në gazetë? Shpresoj se jo. Fatkeqësisht, për shumicën e njerëzve e vërteta nuk është prioritet kryesor. Në Shtetet e Bashkuara jemi dëshmitarë të një krizë të madhe integriteti në botën e biznesit dhe në mes të disa politikanëve tanë udhëheqës, pa e përmendur mashtrimin e përditshëm të një lloji apo të një lloji tjetër që fatkeqësisht kemi arritur ta presim. Aktualisht jemi duke jetuar në një kohë kur pikërisht koncepti i së vërtetës po sfidohet dhe në disa raste po mohohet

haptazi. Kjo e bën më të rëndësishëm domosdoshmwrinë që ne, të krishterët, të jemi burra dhe gra të së vërtetës.

Vendosja e brezit të së vërtetës, nënkupton njohjen e SË VËRTETËS, sikurse edhe të jemi plot me integritet. Nuk duhet të ketë aspak dredhi ose mashtrim në ne.

PARZMORJA E DREJTËSISË

Tani, vijmë tek parzmorja e drejtësisë. Parzmorja, natyrisht i mbron organet vitale—zemrën, mushkëritë, pankreasin dhe mëlçinë. Përpara, njerëzit besonin që kjo pjesë e trupit është ulësja e ndjenjave. Prandaj flasim për pikëllimin si të qenit “zemërthyer,” ose e përdorim termin “thellësitë e mëshirës” si një mënyrë e të përshkruarit të dhembshurisë.

Prandaj, parzmorja është për të na mbrojtur në sferën e ndjenjave tona. Vëreni, është *parzmorja* e drejtësisë. Satani shpeshherë i sulmon ndjenjat tona në lidhje me drejtësinë.

Tashmë kemi folur për dënimin—ndjenjën se Perëndia është kundër nesh. Kur na kaplon dënimi, një kuptim i doktrinës së drejtësisë së Krishtit të

ngarkuar në ne, shërben si vija e parë e mbrojtjes.

Kjo njohuri mund të fitohet përmes Shkrimeve.

Sepse ai bëri të jetë mëkat për ne ai që nuk
njihte mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e
Perëndisë në të.

2 Korintasve 5:21

Me të cilin na bëri të pëlqyer në të dashurin
Birin e tij.

Efesianëve 1:6

[Që të] gjendem në të, duke pasur jo drejtësi-
inë time që është nga ligji, por atë që është
nga besimi në Krishtin: drejtësia që është
nga Perëndia, me anë të besimit.

Filipianëve 3:9

Pali, në radhë të parë, po i referohej drejtësisë
së dhënë nga Krishti, kur foli për të qenurit të
veshur me parzmoren e drejtësisë.

Me fjalë të tjera, vendosja e parzmores së
drejtësisë i referohet praktikimit të drejtësisë. Jeta
e shenjtë e bën shumë më të vështirë për djallin që
të na pengojë. Të jetuarit e drejtë, të vepruarit mirë

dhe të bindurit ndaj urdhërimeve të Perëndisë do të jenë një mbrojtje e sigurtë kundër sulmeve të armikut.

KËPUCËT E PAQES

Ne duhet ti kemi këmbët tona të mbathura me gatishmërinë e ungjillit të paqes. Ushtari romak mbathte sandale të mbërthyera në beteja që i jipte atij siguri dhe ndihmë që të qëndronte i patundur në konflikt. Ato këpucë i ofronin atij siguri. Në të njëjtën mënyrë, paqja e Perëndisë na dhuron mbrojtje dhe siguri në betejë. Është paqja e Perëndisë që na mbron nga dekurajimi dhe dëshpërimi.

Por kur i kemi këmbët e mbathura me gatishmërinë e ungjillit të paqes, kjo po ashtu flet për një gatishmëri që të ndajmë ungjillin. Përderisa jemi jashtë dhe merremi me jetët tona të përditshme—qoftë në punë, në komunitet, apo në pushim, kudo që të shkojmë si njerëz të Perëndisë—duhet që të jemi të përgatitur për të ndarë ungjillin! A e dini ungjillin? A jeni në gjendje ta komunikoni? A e shihni sa e rëndësishme është që ta mësoni Fjalën e Perëndisë, jo vetëm për të mirën tuaj, por

për të mirën e të tjerëve? Apostulli Pjetër tha diçka të ngjashme me atë që Pali po e thotë këtu. Ai tha:

Shenjtëroni Zotin Perëndinë në zemrat tuaja dhe jini gjithnjë gati për t'u përgjigjur në mbrojtjen tuaj kujtdo që ju kërkon shpjegime për shpresën që është në ju.

1 Pjetrit 3:15

MBUROJA E BESIMIT

Pasi e konsideruam brezin e së vërtetës, parzmoren e dretësisë, këpucët e paqes, tani arrijmë te mburoja e besimit. Mburoja e veçantë e cila përmendet këtu ishte aq e madhe sa që ushtari ka mundur të fshihet plotësisht mbrapa saj. Kjo mburojë do ta mbronte atë plotësisht nga prita e shigjetave të dërguara nga armiku. Ashtu siç ka vepruar kjo mburojë për ushtarin romak, mburoja e besimit funksionin për të krishterin, kur bombardohemi nga shigjetat e zjarrta të të ligut. Mburoja e besimit është një besim i vazhdueshëm në natyrën, karakterin, dashurinë dhe në premtimet e Perëndisë; gjë që të gjitha janë bërë të njohura tek ne përmes Fjalës së Tij.

Ne kurrë nuk do të jemi jashtë zonës së shigjetave të zjarrta të Satanit. Por ato mund të shuhen nga mburoja e besimit. Sado që të jetë i mençur, sado i egër, sado i pamëshirshëm, ne ende mund të korrим fitore ndaj tij përmes besimit, nëpërmjet këtij besimi të thjeshtë në Perëndinë.

PËRKRENARJA E SHPËTIMIT

Pjesa e fundit e pajisjeve mbrojtëse është përkrenarja e shpëtimit. Kjo helmetë i mbron mendjet tona nga sulmet kundër sigurisë së shpëtimit tonë. Satani do të na akuzojë që nuk jemi duke bërë mjaftueshëm për Perëndinë dhe pastaj do ta vë në pyetje vlefshmërinë e shpëtimit tonë. Të kuptuarit dhe të zbatuarit e doktrinës së shpëtimit vetëm me anë të hirit, është me siguri një element i asaj që nënkupton të vendosësh helmetën e shpëtimit.

Mbani mend:

Ju në fakt, jeni të shpëtuar me anë të hirit, nëpërmjet besimit, dhe kjo nuk vjen nga ju, po është dhurata e Perëndisë, jo nga vepra, që të mos mburret askush.

Efesianëve 2:8-9

Ai na shpëtoi jo me anë të veprave të drejta që ne bëmë, por sipas mëshirës së tij, me anë të larjes së rilindjes dhe të ripërtëritjes së Frymës së Shenjtë.

Titit 3:5a

Besoj që ekziston, edhe një aspekt tjetër në lidhje me helmetën e shpëtimit. Duke iu shkruar Thesalonikasve, Pali i nxiti ata që të vendosnin si *përkrenare* shpresën e shpëtimit (1 Thesalonikasve 5:8). Mendoj se kjo është, po ashtu, ideja këtu tek Efesianët. Çfarë ajo nënkupton praktikisht për të krishterët është thjesht se po vjen një kohë kur ne do të çlirohemi në mënyrë të lavdishme nga kjo botë e ligë e tanishme duke u marrë në Qiell! Shpresa jonë e ardhme është diçka për të cilën Pali donte që ta mbajmë në pjesën e përparme të mendjeve tona. Pavarësisht sa e vështirë që bëhet, është një fund në këtë vështrim.

Një ditë beteja do të përfundojë dhe ne do të zëmë vend së bashku me Mbretin dhe Shpëtimtarin në mbretërinë e Tij të lavdishme në mënyrë të pashprehur.

SHPATA E FRYMËS

Tani vijmë tek e vetmja armë sulmuese që kemi dhe pjesa e fundit të armatimit të përmendur tek Efesianëve, kapitulli 6—shpata e Frymës, që është Fjala e Perëndisë.

Është pikërisht kjo të cilën Perëndia e ka folur, Fjalën e Tij, Biblën. Është më e mprehtë se ndonjë shpatë me dy teha. Është dituria dhe fuqia e Perëndisë. Ia dorëzon vetveten arsyes dhe ndërgjegjes. Ajo e ka fuqinë jo vetëm të së vërtetës, por të së vërtetës hyjnore. Në kundërshtim me gjithë gabimin, ndaj gjithë filozofisë së rremë, ndaj të gjitha parimeve të rreme të moralitetit, ndaj veseve të gabuara, ndaj të gjitha sugjerimeve të djallit, përgjigja e vetme, e thjesht, dhe e mjaftueshme është Fjala e Perëndisë. Fjala e Perëndisë bënë që të ikin të gjitha fuqitë e errësires.

Fjala e Perëndisë është e arritshme për të krishterin dhe për tërë kishën. Të gjitha fitoret tona mbi mëkatin dhe gabimin janë ndikuara nga fjala e Perëndisë. Përderisa e përdorim Fjalën e Perëndisë dhe mbështetemi vetëm në të, ne vazhdojmë të korrim fitore; por kur çfardo tjetër, qoftë arsyeja, shkenca,

tradita apo urdhërimet e njerëzve lejohen që ta zëvendësojnë ose të punojnë në një zyrë, atëherë Kisha ose i krishteri, është në mëshirën e armikut.⁸

Bibla është shpata e Frymës. Çfarë bën shpata? Shpata e aftëson njeriun që ta mbrojë veten, ose që të lëvizë në sulm kundër një armiku. Fjala e Perëndisë është arma që Fryma e Shenjtë e përdorë që ta mbrojë Kishën, që t'i mund armiqtë e Perëndisë dhe ta zgjerojë mbretërinë e Tij.

Kjo është arsyeja pse Satani, duke qenë se është strateg i mençur, i drejton sulmet e tij kundër Fjalës së Perëndisë. Satani, në mënyrë të suksesshme, ka mundur mjaft Kisha duke ua hequr shpatën nga dora. Ai e ka sulmuar Biblën! Shumë të krishterë e kanë humbur besimin e tyre në Bibël, dhe si rezultat, janë shndërruar në ushtarë pa armë. Çfarë bën një ushtar kur nuk ka armë? Ai ikën!

Kjo është ngjarja më tragjike e një pjese të Kishës sot; ajo po vrapon! Në vend që të ecë përpara, Kisha po i jep pedaleve mbrapa. Në vend që ta shpall me guxim Fjalën e përjetshme të Perëndisë së gjallë, një pjesë e madhe e Kishës po struket nga frika dhe pasiguria. Në vend të qëndrimit me këmbëngulje mbi të vërtetën e Biblës, shumë

veta në Kishë po e vendosin besimin e tyre në dituri njerëzore duke kërkuar praninë nga armiqtë e përbetuar të Krishtit. Pali thotë se ne duhet ta marrim dhe ta mbajmë fort shpatën e Frymës, që është Fjala e Perëndisë. Vetëm atëherë fitorja jonë është e siguruar.

Tani, kur Pali fliste për “fjalën” e Perëndisë, ai e përdori fjalën greke *rhema*, jo pra fjalën më të njohur greke *logos*. *Rhema* është një fjalë interesante që i referohet një “thënie,” ose në kontekstin tonë, një vargu të caktuar ose një numri vargjesh. Duke e përdorur këtë fjalë greke, Pali është duke e theksuar nevojën për ta ditur Fjalën e Perëndisë në mënyrë të detajuar për t’u përdorur në mënyrë të efektshme kundër djallit.

Pali ia komunikoi të njëjtën ide Timoteut, duke e udhëzuar atë që ta “thotë drejt fjalën e së vërtetës” (shih 2 Timoteu 2:15). Ideja prapa kësajë është që të jesh në gjendje ta sjellësh fjalën e duhur nga Perëndia për ta përdorur në kohën e duhur. Një konsideratë e shkurtër e shërbesës tokësore të Zotit tonë do të na mundësonte për të parë saktësisht atë që Pali është duke folur. E kemi marrë në konsideratë tashmë konfrontimin ndërmjet Krishtit dhe Satanit në shkretëtirë dhe kemi parë

se si Jezusi e bëri Satanin të ikte me anë të Fjalës së Perëndisë. Përgjatë tërë shërbesës së Zotit tonë, Ai e përsëriste të njëjtin qëndrim ndërsa ballafaqohej me skribët dhe farisenjtë.

Në secilin rast, përdorimi i shkathtë i shpatës së Frymës nga ana e Zotit tonë, i vinte në heshtje armiqtë e Tij. Merreni për shembull situatën e përshkruar tek Mateu 21, vargjet 15 dhe 16. Krerët e priftërinjve ishin të zemëruar me Jezusin sepse Ai i lejonte fëmijët që ti referoheshin atij si “Mesia.” A ju kujtohet përgjigja e Tij? “A nuk keni lexuar kurrë: ‘Nga goja e të vegjëlve dhe të foshnjave në gji ti ke përgatitur lavdi?’”

Po për kohën kur Saducenjtë ia paraqitën atij një situatë hipotetike për të cilën menduan të ishte një argument i fortë kundër ringjalljes? Ai u përgjigj, “Ju bëni gabim, sepse nuk e kuptoni as Shkrimin as pushtetin e Perëndisë.” Dhe përsëri ai tha, “a nuk e keni lexuar ç’ju ishte thënë nga Perëndia?” (shih Mateu 22:29, 31).

Një shembull tjetër i fundit gjendet në përgjigjen e Zotit ndaj pohimit të Farisenjve se Krishti duhej të ishte thjesht biri i Davidit:

“Vallë, si thonë se Krishti është Bir i Davidit?”

Vetë Davidi, në librin e Psalmeve, thotë:
“Zoti i tha Zotit tim...” Davidi, pra, e quan
Zot; si mund të jetë bir i tij?”

Lluka 20:41-44

Në çdonjërin prej këtyre shembujve, Kapiteni i shpëtimit tonë na mëson, në mënyrë jo të drejtpërdrejt si ta zotërojmë në mënyrë efektive shpatën e Frymës. Prandaj, ne duhet të studiojmë që të dalim të miratuar, për të qenë punëtorë në gjendje që ta ndajmë dhe ta zbatojmë në mënyrë të drejtë fjalën e së vërtetës.

Aftësia jonë për ta përdorur në mënyrë të efektshme shpatën e Frymës, varet nga njohuria jonë e Shkrimit. Njohuria jonë në lidhje me Shkrimin do të rritet ndërkohë që ne kalojmë kohë duke e lexuar, medituar, studiuar dhe duke e mësuar përmendësh. Më poshtë është një vështrim i shpejtë i çdonjërës prej këtyre përdorimeve të Fjalës.

Leximi

Leximi është me rend përdorimi jonë i parë dhe më i thjeshtë i Shkrimeve. Mbase fillojmë me Zanafillën dhe lexojmë deri tek Zbulesa. Në

rrugëtimin tonë, Fryma e Shenjtë ngadalë, por në mënyrë të sigurt, na riprogramon duke krijuar në ne një pikëpamje të përqendruar në Krishtin. Duke i lexuar vazhdimisht Shkrimet, ne mësohemi nga Fryma e Shenjtë që të mendojmë shpirtërisht. Zoti, në këtë proces, na dhuron mendjen e Krishtit.

Më pëlqen ta lexoj Biblën në mbrëmje, para se të flej. Është një mënyrë e mrekullueshme për ta përfunduar ditën. Duke e lexuar me një shpejtësimetare prej dyzetepesë minuta, deri në një orë çdo mbrëmje, ne mund të kalojmë përmes Biblës në tërësi për më pak se një vjet. Në momentin kur kemi përfunduar, mund të kthehemi sërish tek Zanafilla për të filluar përsëri. Sa më mirë që ta njohim Fjalën e shkruar, më mirë do ta njohim Fjalën e gjallë-Zotin Jezu Krisht!

Meditimi

Meditimi është një mënyrë tjetër e përdorimit të Shkrimeve. Meditimi, natyrisht, përfshin leximin, por është një mënyrë më analitike. Fjala “meditim” do të thotë “të mendosh” do të thotë, të flasësh me veten. Kjo është ajo që duhet të bëjmë me Fjalën—të mendojmë në lidhje me të dhe të flasim me veten tonë në lidhje me të.

Meditimi dallon nga të lexuarit e thjeshtë sepse të merr më shumë kohë dhe më shumë përqendrim. Kur meditoj mbi një pjesë të Shkrimit, unë lutem rreth saj, dhe në të njëjten kohë i bëj pyetje vetes. Kujt i është shkruar kjo? Çfarë është duke thënë? Si zbatohet kjo në jetën time? Cilat janë disa Shkrime të tjera që lidhen me atë që po flitet këtu?

Gjatë meditimit, zakonisht e kam një laps dhe një fletore në mënyrë që të shënoj çfarëdo që Perëndia mund të vendos në zemrën dhe mendjen time. Për mua, meditimi më së mirë arrihet herët në mëngjes dhe unë preferoj të meditoj rreth Dhjatës së Re. Sidoqoftë, secili prej nesh duhet të gjejë vendin e preferuar. Në këtë mënyrë gjeni kohën që ju përshtatet më së miri. Premtimi i bekimit është për ata “që gjejnë kënaqësinë e tij në ligjin e Zotit, dhe që mendojnë thellë ditë e natë mbi ligjin e tij.” (Psalmi 1:2). Përpiquuni të kaloni sa më shumë kohë duke meditar në Fjalën e Perëndisë. Bëjeni prioritet!

Studimi

Të studiuarit e Biblës është diçka që çdo i krishterë duhet të mësojë ta bëjë. Dallimi ndërmjet leximit apo meditimit të Fjalës dhe

studimit të Fjalës do të ishte përdorimi i disa mjeteve të caktuara ndihmëse, studimore. Me mjete, unë nënkuptoj libra referimi si lista alfabetike, fjalorë biblik, doracakë biblik, studime fjalësh hebraike dhe greke, komentime, etj. Të gjitha këto mund të jenë shumë të dobishme në të kuptuarit tonë të Shkrimeve. Nëse, për çfarëdo arsye, këto lloj burimesh nuk janë në dispozicionin tuaj, një Bibël e mirë studimi do ta arrijë efektin.

Një mënyrë tjetër për ta përmbushur nevojën për studim të Biblës është që të mësoni nga mësues të talentuar të Biblës që mësojnë sistematikisht Shkrimet e shenjta. Nëse jeni bekuar me këtë mundësi të rrallë, ju nxis që ta falenderoni Perëndinë dhe ta shfrytëzoni këtë plotësisht. Cilado mënyrë është më e mira për ty, bëje studimin e Biblës pjesë të rregullt të jetës sate. Pushoni të sigurt se duke vepruar kështu jeni duke u pajisur me armatimin e Perëndisë.

Mësimi përmendësh

Copëza ime e fundit e këshillës është për ta mësuar përmendësh Shkrimin. T'ia përkushtoni Fjalën e Perëndisë memories tuaj është në të vërtetë një pjesë e rëndësishme e veshjes së

armatimit të Perëndisë. Në letrën e parë të Gjonit, kapitulli 2, vargu 4, ai deklaroi se forca e njerëzve të rinj që janë fitimtar mbi djallin rrjedhë nga Fjala e Perëndisë që qëndron në ta. Nuk ka asnjë mënyrë tjetër për t'u siguruar se Fjala e Perëndisë është duke qëndruar në ju se sa ta mësoni atë përmendësh.

Filloni duke i lexuar herë pas here ato Shkrime që ju flasin më së fuqishmi. Nëse është nevoja, shkruajini në një copëz letre dhe lexojini ato disa herë çdo ditë derisa të bëhen pjesë e juaj. Do të kuptoni që Zoti do t'i sjellë këto vargje të caktuara në mendje si burime të fuqishme në arsenalin tuaj të gjithëmbarsëm të armëve shpirtërore.

6

TË GATSHËM PËR LUFTË

Duke u lutur në çdo kohë dhe me çdo lloj lutjeje dhe përgjërimit në Frymën, duke ndenjur zgjuar për këtë qëllim me çdo ngulmim dhe lutje për të gjithë shenjtorët.

Efesianëve 6:18

Ushtari i krishterë tani qëndron i veshur plotësisht për betejë. Sidoqoftë, ai ende nuk është gati për të luftuar. Atij i mungojnë dy komponente thelbësore të fitores—shkathtësia dhe forca. Edhe pse ushtari mund të jetë i pajisur me armët më të mira, nëse i mungon shkathtësia dhe forca, fitorja është e pasigurt.

Atë që përgaditja fizike dhe mendore është për ata që luftojnë në fushën e zakonshme, për ushtarin e krishterë është lutja. Lutja është copëza e fundit e armatimit të ushtarit të krishterë. Lutja është garancioni se ushtari i krishterë është gati për luftë.

Shkrimet janë të mbushura me nxitje ndaj lutjes: jini “këmbëngulës në lutje” (shih Romakëve 12:12).

Ngulmoni në të lutur, duke ndenjtur zgjuar në të me falendërim. (Kolosianëve 4:2); “Lutuni pa pushim.” (1 Thesalonikasve 5:17).

Lutja është esenciale. Është e domosdoshme për fitore në betejën tonë shpirtërore. Megjithkëtë, shpesh është e lënë anash. Mospërfillja e lutjes është një nga arsyet kryesore për dobësimin e shumë të krishterëve si dhe e Kishës në tërësi. Shumica e të krishterëve dhe kishave bëjnë çdo gjë, por nuk luten! Dukshëm kemi dështuar që të kuptojmë rëndësinë e lutjes.

Gjon Bunjan, i cili qe përmendur më herët, i kaloi trembëdhjetë vjet në burg për shkak të predikimit të ungjillit.

Ai tha, “Mund të bëni më shumë se lutje mbasi të jeni lutur, por nuk mund të bëni më shumë se lutje përderisa nuk jeni lutur.” Spërgjën tha, “Zemra ime nuk ka bindje më të thellë se kjo, që lutja është veprimi më i efektshëm shpirtëror në univers pas Frymës së Shenjtë. ... Më përpara kisha menduar të jetoja pa ngrënë ose pa marrë

frymë, se sa të jetoja pa u lutur.” Na dhashtë Zoti të njejtën bindje që këta njerëz e kishin në lidhje me lutjen.

Efesianëve 6:18 na mëson pesë gjëra për lutjen në lidhje me luftën shpirtërore.

LUTUNI PA PUSHIM

Së pari, na është thënë të lutemi gjithmonë. Të “lutemi pa pushim” nënkupton se gjatë gjithë ditës, herë pas here, ne duhet t’i paraqesim zemrat tona Perëndisë, duke i sjellur para Tij çështjet me të cilat po ballafaqohemi. Gjon Uesli e përshkroi njeriun që e përmbush urdhërimin “të lutet pa ndërprerje”:

Zemra e tij është çdo herë e lartësuar tek Perëndia në çdo kohë dhe në çdo vend. Duke e bërë këtë, ai kurrë nuk pengohet, e aq më pak të ndërpritet nga ndonjë person apo gjësend. Në pension ose në kompani, në kohë të lirë, në biznes, ose në bisedë, zemra e tij është gjithnjë me Zotin. Nëse shtrihet ose ngritet, Perëndia është në tërë mendimet e tij. Ai ecën me Perëndinë vazhdimisht duke e pasur syrin

dashurues të mendjes së tij të fiksuar tek Ai dhe çdokund duke e parë Atë që është i padukshëm.

Kjo është ajo që Pali nënkupton kur thotë të lutemi gjithmonë.

LUTUNI NË FRYMË

Në vijim, në duhet të lutemi në Frymë. Kjo nënkupton të jemi të drejtuar nga Fryma në lutje. Mënyra se si mund të sigurohemi që po lutemi në Frymë është të kërkojmë ndihmën e Frymës ndërsa hyjmë në lutje.

Nuk ka asgjë më të mrekullueshme ose emocionuese se sa të qenit të fuqizuar nga Fryma e Shenjtë në lutje. Zemra është e pasionuar. Mendja është e qartë. Çdo mendim është i renditur. Lavdërimi, lutja, dhe ndërmjetësimi rrjedhin lirshëm, dhe dikush mund të lutet për orë të tëra dhe ende të ndihet se vetëm disa minuta kanë kaluar. Kërkoni që të luteni në Frymë. Kaloni kohë duke i kërkuar Zotit që të ju drejtoj përpara se të filloni kohën tuaj të lutjes. Do ta zbuloni këtë lloj lutjeje të jetë një aventurë e madhe dhe një ndërtues i madh i besimit.

Osvald Sanders, ish drejtor i Misionit të brendshëm kinez, tha në lidhje me lutjen e drejtuar nga Fryma, “Vetë fakti se Perëndia e vendosë një barrë të lutjes në zemrat tona dhe na mbanë duke u lutur është dëshmi se ai ka për qëllim të dhurojë përgjigjen.”

Kur e pyetën nëse ai vërtetë besoi se dy burrat për të cilët ai ishte lutur për më shumë se pesëdhjetë vjet do të ktheheshin në besim, Xhorxh Miller u përgjigj, “A mendoni se Perëndia do të më kishte mbajtur duke u lutur për gjithë këto vite nëse nuk do e kishte për qëllim t’i shpëtonte?” Kjo është lutje e drejtuar nga Fryma.

VIGJILENT NË LUTJE

Mbasi të jeni lutur në frymë, nxitja e rradhës është që të jeni vigjilent në lutje. Jini të alarmuar. Jini në mbrotjen tuaj. Kini vëmendjen dhe jini gjithnjë gati të bëni betejë në lutje. A është duke lëvizur Zoti? Lutuni! A është duke sulmuar armiku? Lutuni! A ka rënë ndonjë bashkëlufëtari? Lutuni! Vendosni një rojë! Gjejini një partner lutjeje! Lutuni! Lutuni! Lutuni!

KËMBËNGULJA NË LUTJE

Nga të qenit vigjilent, lëvizim tek këmbëngulja në lutje. A jeni lutur ndonjëherë për diçka dhe jeni ndier sikur askush s'po ju dëgjonte? Herë pas here, e keni sjellë kërkesën përpara Zotit dhe megjithatë asgjë nuk ka ndryshuar. Çfarë bëni atëherë? Nëse jeni si shumica e njerëzve, ju do të tundoheni që të dorëzoheni. Mos e bëni këtë! Jezusi na mësoi një shëmbëlltyrë për një grua që e bezdiste një gjyqtar derisa ai ia dëgjoi kërkesën e saj me qëllimin për të na nxitur të lutemi dhe të mos na lëshojë zemra (Lluka 18:1-8).

Kur nuk shohim përgjigje të menjëhershme ndaj lutjeve tona, ne priremi kah dëshira për t'u dorëzuar. Kjo është koha kur kemi nevojë për këmbëngulje. Lutja e efektshme është sikur të vrapojmë një maraton. Durimi është çelësi. A ju kujtohet premtimi i mrekullueshëm që Jezusi e bëri në lidhje me lutjen? “Lypni dhe do t’ju jepet; kërkonte, dhe do të gjeni; trokitni, dhe do t’ju çelet” (Mateu 7:7).

Atë që shumica e njerëzve dështojnë për të kuptuar është se ky është një premtim i kushtëzuar. Fatkeqësisht kushtëzimi është hum-

bur në shumicën e përkthimeve tona të në gjuhën angleze. Kushtëzimi është këmbëngulja. Një interpretim i drejtpërdrejt i tekstit në greqisht, lexon, “Vazhdo të lypësh, vazhdo të kërkosh, vazhdo të trokasësh.” Sa herë kemi dështuar që të marrim një përgjigje ndaj lutjeve tona sepse kemi dështuar që të përmbushim kushtin e këmbënguljes?

Një nga pengesat kryesore ndaj këmbënguljes në lutje ishte e dukshme edhe tek vetë apostujt. Jezusi tha për ta, “fryma është gati, por mishi është i dobët” (Mateu 26:41). Për të këmbëngulur në lutje kërkohet përkushtim, disiplinë, dhe vetë-flijim.

A mund të paramendoni se sa herë Xhorxh Miller duhet të jetë ndjerë gati që të dorëzohet gjatë atyre pesëdhjetë viteve të lutjes për shpëtimin e dy shokëve të tij? Por, ai ishte i përkushtuar. Edhe ne duhet të jemi të përkushtuar nëse duam që të shohim armikun të mposhtur, punën e Perëndisë të lulëzojë, dhe shpirtrat e sjellur tek Krishti. Këmbëngulni në lutje. Ju që i kujtoni Zotit premtimet e tij, mos rrini në heshtje, dhe mos e lini të pushojë, deri sa ta ketë rivendosur Jeruzalemin dhe ta bëjë atë lëvdimin e të gjithë tokës. (Isaia 62:6-7).

LUTJE PËR TË GJITHË SHENJTORËT

Fjala e fundit në lutje tek Efesianëve 6:18 është lutja për të gjithë shenjtorët. Të lutemi për të gjithë shenjtorët është një privilegj që secili prej nesh e gëzon. A jeni duke kërkuar një shërbesë? A dëshironi t'i shërbeni Zotit, porse ende ju duhet të zbuloni thirrjen tuaj? Bëjeni këtë si punën tuaj për mbretërinë—lutuni për Kishën.

Lutuni për pastorin tuaj dhe për të gjithë pastorët që me çiltërsi po mundohen t'i shërbejnë Zotit. Lutuni për ungjillin e Krishtit. Lutuni për ata që i shërbejnë Zotit si misionarë. Lutuni për të gjithë ata që i shërbejnë trupit të Krishtit në ndonjë mënyrë.

Lutuni, po ashtu, për të gjithë njerëzit e Perëndisë që dalin çdo ditë në botë, që të mbushen me Frymën. Lutuni që ata të jenë kripa e tokës dhe drita e botës. Lutuni për të sëmurit dhe të përvujturit në mes të popullit të Perëndisë. Ju mund të keni një shërbesë mbarëbotërore dhe kurrë të mos i lëni kufijtë e qytetit tuaj duke ndërhyrë në lutje për të gjithë shenjtorët.

Shumë njerëz e nënvlerësojnë fuqinë e lutjes. Perëndia i përdorë lutjet e njerëzve të zakonshëm në shtëpitë e tyre që të ndikojnë gjallërisht dhe të bekojnë shërbesat e Tij. Një shembull i mrekullueshëm i fuqisë së lutjes është dëshmuar në dëshminë e Hadson Tejlor-it, një misionar në Kinë dhe themelues i Misionit të brendshëm kinez.

Para disa vitesh, përshkrimi i një pune të mrekullueshme të hirit në lidhje me një prej stacioneve të Misionit të brendshëm kinez tërhoqi mjaft vëmendje. Njësoj si numri dhe karakteri shpirtëror i të konvertuarve kishte qenë shumë më i madh se sa në stacionet e tjera ku shenjtërimi i misionarëve kishte qenë po aq i madh. Kjo e korrë e pasur e shpirtrave mbeti një mister përderisa Hadson Tejlor, në një vizitë për në Angli, e zbuloi sekretin.

Në përfundim të një prej fjalimeve të tij, një zotëri doli përpara për t'i treguar që e njihnte. Në bisedën që u zhvillua, z. Tejlor që befasuar nga njohuria intime që burri kishte për atë stacion të caktuar misioni. “Si ka mundësi,” pyeti z. Tajlor “që ti je i njohur mirë me gjendjen e asaj pune?” “Oh!” u përgjigj ai, “Unë dhe misionari atje jemi shokë të vjetër nga universiteti: me vite të tëra kemi

biseduar përmes letrave; ai vazhdimisht më ka dërguar emrat e kërkuesve dhe të të konvertuarve dhe unë çdo ditë ia kam parashtruar këta Perëndisë në lutje.” Më në fund sekreti u gjet, njeriu i lutjes, i cili lutej padyshim, i cili lutej çdo ditë.

Lutja është ushtrimi më i mirë shpirtëror që e bënë dikë “të gatshëm për luftë.”

PËRFUNDIMI

Pali ndërsa u shkruante Korintasve, tha se ai nuk ishte i pa ditur ndaj qëllimeve të Satanit (2 Korintasve 2:11). As ne nuk mund të jemi të pa ditur ndaj qëllimeve të Satanit. Ka qenë qëllimi im në këtë libër jo vetëm që të zbuloj karakterin e armikut tonë dhe qëllimet e tij, por gjithashtu të ju drejtoj në përvetësimin e fitores që Perëndia na ka dhënë kundër tij.

E kemi marrë në konsideratë mbretërinë e Satanit si dhe aktivitetin e tij në botë sikurse dhe sulmet e tij mbi popullin e Perëndisë. Edhe pse ai është dinak, inteligjent dhe i armatosur mirë, ai është i pafuqishëm kundër një të krishteri që është forcuar me gjithë armatimin e Perëndisë dhe shpirtërisht i gatshëm nëpërmjet lutjes. Kuptimi i këtyre të vërtetave është i padobishëm përderisa nuk e zbatojmë atë që e kemi mësuar në ecjen tonë të përditshme të besimit. Parimet shpirtërore nga Fjala e Perëndisë mund të vihen në praktikë vetëm përmes fuqisë së Frymës së Shenjtë.

Kërkojini Perëndisë që të ju mbushë me Frymën e Tij dhe të ju çojë në fitore. Mund të siguroheni se Ai do ta bëjë këtë.

Për çfarë mbetet, vëllezërit e mi, forcohuni në Zotin dhe në forcën e fuqisë së tij.

Efesianëve 6:10

PËR AUTORIN

Brajan Brodersen ka qenë i përfshirë në shërbesë pastorale që nga viti 1981. Ai ka shërbyer si Pastor senior i Bashkësisë Golgota në Vista, Kaliforni, dhe gjithashtu Pastor senior i Bashkësisë Golgota Uestminster, Londër, Angli.

Brajani ka qenë gjerësisht i përfshirë në punë misionari nëpër Europë. Ai tani shërben si ndihmës pastor i Çak Smithit në Bashkësinë Golgota të Kosta Mesës, Kaliforni.

Brajani është folës me veçori karakteristike në programin e mësimit Biblik “Prapa tek themelet” (Back to Basics). Ai më së miri është i njohur për interpretimin e tij të qartë dhe sfidues të Shkrimit.

Brajani dhe gruaja e tij Sheril i kanë katër fëmijë dhe dy nipër. Ata jetojnë në Kaliforninë Jugore.

Për informata të programit, ose që të merrni materiale tjera (në anglisht) në dispozicion nga Pastor Brajan, mund të hyni në uebfaqen e “Back to Basics”:

www.backtobasicsradio.com

Shumë vite më parë, A.W. Tozer shtroi pyetjen:

“BOTA: VEND LOJËRASH APO VEND BETEJE?”

Shkrimet e konfirmojnë këtë të fundit të jetë e vërteta. Betejat përreth nesh na tërbojnë tërësisht, ndonëse shumë shpesh jemi të pavëmendshëm ndaj tyre. Është thelbësore që çdo i krishterë të kuptojë realitetin e luftës shpirtërore dhe të dijë si të luftojë në mënyrë të efektshme luftën e mirë të besimit.

Në këtë libër, pastori Brajan Brodersen sjell një balancim biblik dhe mprehtësi praktike ndaj çështjes së luftës shpirtërore.

Pastori Brajan Brodersen ka qenë pastor në Shtet e Bashkuara dhe në Mbretërinë e Bashkuar. Ai tani shërben si pastor ndihmës i Çak Smithit [Chuck Smith] në Calvary Chapel në Costa Mesa. Programi në radio i Brajanit “Prapa te themelet” [Back to Basics] mund të dëgjohet në stacione të ndryshme anembanë SHBA dhe Mbretërisë së Bashkuar sikurse dhe në mbarë botën nëpërmjet internetit. Brajani dhe gruaja e tij Sheril [Cheryl] kanë katër fëmijë dhe dy nipër dhe banojnë në Kaliforninë Jugore.

info@calvaryprishtina.com